ΠΙΟΝΕΡΟΣ

9
ΣΕΠΤΕΒΡΙΣ
1935

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

1. Στα εφτιχιζμένα πεδιά τις χόρας-μας 1
   Στους μαθιτές κε πιονέρυς . . . 2
2. Φλογερό χερετιζμό στους μελοντικύς-μας αντικαταστάτες . . . 3
3. Για τι σινιδιτί μάθισι, για τιν αποστίθισι κε για το πιος έχι το δικέομα να ονομάζετε αριστύχος. 4
4. Ανρί Μπαρμπύς 6
5. Ι προκιρίκσις (δίγιμα) . . . 9
6. Ι ορνιθότιφλα (θεατρικό έργο) . 15
7. Ι κατσίκες το Γάμπιι (παραμίθι) 21
8. Ι διο φίλι (πίιμα) 26
9. Ι περιπέτιες τυ Μιυνχάυζεν . 27
10. Μίθι το Εζόπο 29
11. Ο Καρίδας 32

СОДЕРЖАНИЕ

Стр.

1. Счастливым детям нашей страны 1
   Ученикам и пионерам . . 2
2. Пламенный привет будущей смене 3
3. Об осмысленной учебе, о зубрежке и о том, кто имеет право называться отличником 4
4. Анри Барбюс 6
5. Листовки (рассказ) 9
6. Куриная слепота (пьеса) 15
7. Козы Габия (сказка) . . . 21
8. Два друга (стих) 26
9. Приключения Мюнхаузена . 27
10. Басни Эзопа 29
11. Каридас 32

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ,ΝΑΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

= ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΠΚΟΜ =
= ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΟΟΝ ΜΠΑΣ =
= ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ =

ΧΡΟΝΟΣ Γ' (Ε') ΑΡΙΘ. 9 (50)

ΣΕΠΤΕΒΡΙΣ 1935

ΣΤΑ ΕΦΤΙΧΙΖΜΕΝΑ ΠΕΔΙΑ ΤΙΣ ΧΟΡΑΣ-ΜΑΣ

Απ' όλι-μυ τιν καρδιά σινχέρο μέσον τις αγαπιμένις-μας εφιμερίδας «Πιονέρσκαια πράβντα» όλα τα εφτιχιζμένα πεδιά — τυς μαθιτές, πυ σίμερα για πρότι φορά καθίσανε στα θρανία να αγονιστύν πιζματόδικα για τιν εχτέλεσι τον οδιγιόν τυ σιντρόφυ ΣΤΑΛΙΝ για τιν καλί μάθισι.

ΧΕΡΕΤΙΖΜΟ!

Π. ΠΟΣΤΙΣΣΕΦ

ΣΤΥΣ ΜΑΘΙΤΕΣ ΚΕ ΠΙΟΝΕΡΥΣ

Νεαρί ςίντροφι κε φίλι!

Σας ςινχέρο για τιν αρχί τυ εκπεδεφτικύ χρόνυ.

Δεν ιπάρχι άλι χόρα στον κόζμο, όπυ ίνε τα πεδιά τριγιριζμένα με τέτια φροντίδα, όπος στι μεγάλι-μας ςοςιαλιςτικί πατρίδα.

Πυθενά αλύ στον κόζμο δε δίνυνε τέτια προςοχί στο ςκολιό, όπος ς' εμάς. Αφτό μας μαθένι ο αρχιγός κε δάςκαλός-μας — ο μεγάλος Στάλιν.

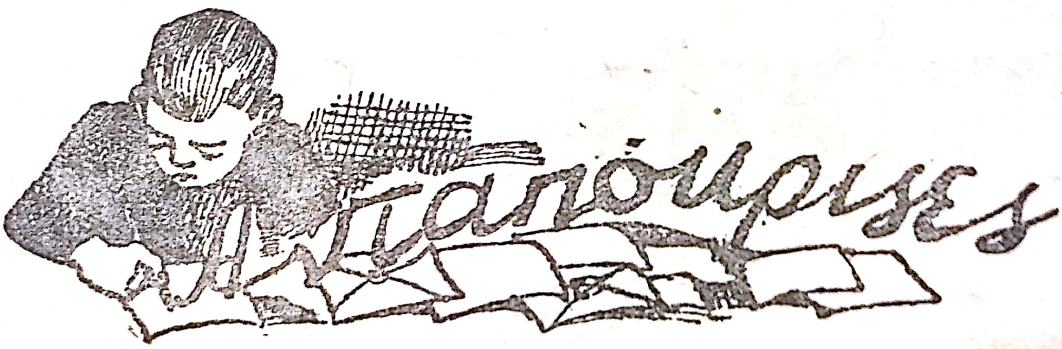
'Ετςι πρέπι ν' απαντίςετε στο Κομυνιςτικό κόμα κε στι ςοβιετικί κιβέρνιςι με πάρα πολί καλί μάθιςι κε με τιν ιποδιγματικί πιθαρχία-ςας.

Σας έφχομε μεγάλες κε γερές επιτιχίες στον τορινό εκπεδεφτικό χρόνο.

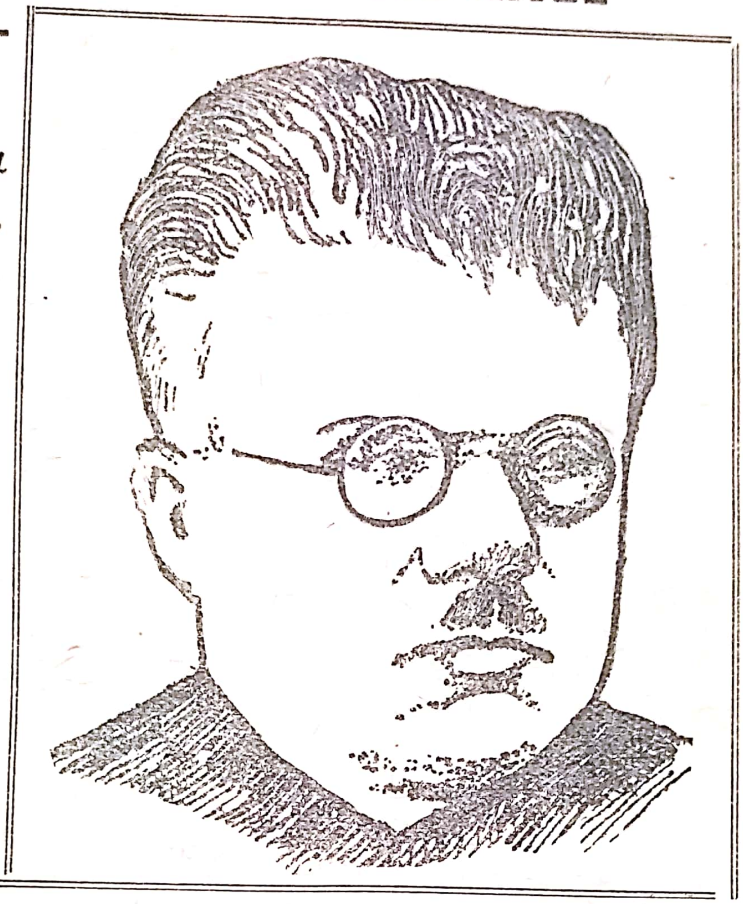
Το φλογερό-μυ χερετιζμό ς' εςάς, τυς νεαρύς αγονιςτές για τιν επιςτίμι, για τις γνόςις!

Α. ΜΠΥΜΠΝΟΦ

Τριγιριζμένος—окружённый. Φροντίδα—забота. 'Εφχομε—желаю. Επιςτίμι—наука.

ΦΛΟΓΕΡΟ ΧΕΡΕΤΙΖΜΟ ΣΤΥΣ ΜΕΛΟΝΤΙΚΥΣ-ΜΑΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΕΣ

Αγαπιμένα πεδιά!

Σίμερα ίνε ι αρχί τις μάθιςις. 'Ιςτερα απτιν καλοκερινί ανάπαπςι εςίς με κενύριες δινάμις θα καθίςετε ςτα ςκολικά θρανία.

Σας ςτέλνο μέςον τις εφιμερίδας «Πιονέρςκαια πράβντα» φλογερό χερετιζμό κε τιν επιθιμία να μαθένετε καλά, να ςτερεόνετε τιν πιονέρικι δυλιά για να καταχτίςετε ςτο ςκολιό όπος πρέπι τις βάςες τον επιςτιμόν κε να γίνετε καλί χτίςτες τις ςοςιαλιςτικίς κινονίας.

Ας το κςέρετε: τίποτα δεν μπορίς να πάρις δορεάν.

Για να καταχτίςις κάτι όπος πρέπι, χριάζετε να δυλέπςις. Για να ίςε άκςιο μέλος τις ςοςιαλιςτικίς κινονίας, χριάζετε να ίςε μορφομένος κε πιθαρχιμένος άνθροπος.

Κ' έτςι ατςαλοθίτε! Ατςαλόςτε τον εαφτό-ςας ςτον αγόνα με τις διςκολίες τις γραματικίς, τον μαθιματικόν κ.τ.λ. Φροντίςτε για την καθαριότιτα, για τιν τάκςι μέςα κι' όκςο απτο ςκολιό.

Δυλέπςτε κε να φέρεςτε έτςι, όςτε να μπορέςι να μας πενέςι ο αγαπιμένος-μας αρχιγός κε δάςκαλος ςίντροφος ΣΤΑΛΙΝ!

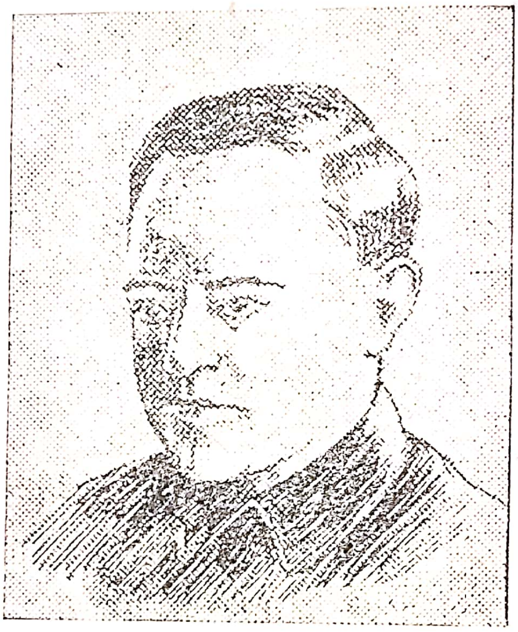
Ο λαικός κομιςάρος τις πεδίας τις Υκρανικίς ΣΣΔ—**Β. ΖΑΤΟΝΣΚΙ**

Επιθιμία—ζζελάνιε. Δορεάν—ντάρομ. 'Ακςιος—ντοςτόινιι. Ατςαλοθίτε—ζακαλιάιτες. Πενέςι—ποχβαλίτ.

ΓΙΑ ΤΙ ΣΙΝΙΔΙΤΙ ΜΑΘΙΣΙ, ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΠΟΣΤΙΘΙΣΙ ΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟΣ ΕΧΙ ΤΟ ΔΙΚΕΟΜΑ ΝΑ ΟΝΟΜΑΖΕΤΕ ΑΡΙΣΤΥΧΟΣ

Β. ΜΥΣΚΙΝ

ΔΙΕΦΘΙΝΤΙΣ ΤΥ ΤΜΙΜΑΤΟΣ ΤΟΝ ΠΙΟΝΕΡΟΝ ΣΤΙΝ Κ.Ε. ΤΙΣ Π.Λ.Κ.Ε.Ν.

Αγαπιμένα πεδιά!

'Αρχιςε ο κενύριος εκπεδεφτικός χρόνος. 27 εκατομίρια ςοβιετικί μαθιτές, καθίςανε ςτα ςχολικά θρανία για τι μάθιςι.

Τί καθίκον έχυμε ς' αφτό τον κενύριο εκπεδεφτικό χρόνο;

Σ' αφτό το ρότιμα ςινίθος απαντύνε: έχυμε τον αγόνα για τιν πιότιτα τις μάθιςις.

Αφτό, βέβεα, ίνε ςοςτό. Μα το κιριότερο ίνε να κςέρυμε τί ςιμένυν ι ιδιομορφίες αφτύ τυ ςοςτύ ςινθίματος ςτον τορινό εκπεδεφτικό χρόνο.

Το ςοβιετικό ςχολιό, πυ το οδιγί το μεγάλο μπολςεβίκικο κόμα κι' ο αρχιγός-μας ςίντροφος Στάλιν καλιτέρεψε πολί τι δυλιά-τυ ςτα τελεφτέα χρόνια. Τα πεδιά άρχιςαν να μαθένυνε με ςταθερά βιβλία, με ςταθερό πρόγραμα κε ορολόγιο μαθιμάτον. Το ίπςος τον γνώςεον ίνε τόρα πιο μεγάλο, πιο ςταθερό, πιο βαθί. Μα, πεδιά, ο αγόνας για τιν πιότιτα τις μάθιςις απετὶ να καλιτερέψυμε ακόμα πιο πολί τι δυλιά-μας.

Ανάμεςα ςτυς μαθιτές-μας ίνε πολά πεδιά, πυ όπος ςτον παλιό κερό δε μελετύν τις επιςτίμες, μα τις μαθένυν απ' έκςο, αποςτιθίζυν τα έτιμα, πολί ςιχνά δίχος να καταλαβένυνε τι μαθένυν.

Ακόμα πολά πεδιά δε δυλέβυν ανεκςάρτιτα, τ' αποςτιθίζυν όλα απτο βιβλίο, μα πολί λίγο, ίτε ςχεδόν καθόλυ δε διαβάζυν, δε μαςτορέβυν ςτυς ομίλυς ανεκςάρτιτα.

Νά, για παράδιγμα, πος διο ενίλικα πεδιά, μαθιτές τις 8 τάκςις δίνανε φέτος απαντίςις ςτι φιλολογία όταν ίχαν εκςετάςις ς' ένα ςχολιό τις Μόςχας.

Ο δάςκαλος ροτάι: «Να μυ πίτε τί κςέρετε για τον «Αμλέτο» τυ Σεκςπίρυ;

Ι μαθίτρια απαντάι: Ο «Αμλέτος» τυ Σεκςπίρυ έχι μεγάλι ςιμαςία. Αφτός έχι μεγάλι ςιμαςία κε βριςκότανε ςε αρμονία με τιν εποχί-τυ. Αφτός ίχε αρμονία με τιν εποχί κε καθρέφτιζε τις πρωτοπόρες τάςις τις φιλοςοφίας κε τις πςιχολογίας τις εποχίς-τυ. Αφτός καθρέφτιζε τις πρωτόπορες

Τμίμα—οτντέλ.
Εκπεδεφτικὸς—υτζέμπνιι.
Καθίκον—ζαντάτζα.
Σινίθος—ομπίτζνο.
Ιδιομορφίες—οςόμπενοςτι.
Σταθερός—τδιόρντιι.
Ορολόγιο—ραςπιςάνιε.
Απετί—τρέμπυετ.
Αποςτίθιςι—ζυμπριόζζκα.
Αριςτύχος—οτλίτζνιχ.
Απ' έκςο—ναιζόςτ.
Ανεκςάρτιτα—ςαμοςτοιάτελνο.

τάσις τις φιλοσοφίας κε τις πσιχολογίας τυ κερύ-τυ κε ίτανε μεγάλος άνθροπος τις εποχίς...»

Ο δέφτερος μαθιτίς στο ερότιμα, ςε τί ςινίςτατε ο ςιμβολιζμός στο έργο «Δόδεκα» τυ πιτί Αλεκςάντρυ Μπλοκ, απάντιςε έτςι: Ι«Δόδεκα» τυ Μπλοκ, πυ έγραπςε ο Βαλέρυ Μπριύςοφ, διλαδί ο ίδιος Μπλοκ, ίτανε ςιμβολικί. Ίτανε ςιμβολικί, γιατί εκί ίτανε ο Ιισύς Χριςτὸς, κε τιν εργατικὶ τάκςι τιν παριςτάνι με τι μορφί δόδεκα αλιτόν...»

Βλέπετε, πεδιά, αφτί ι διο μαθιτές έμαθαν απ' έκςο όλες τις επιςτιμονικές λέκςις, αποςτίθιςαν τα έτιμα ςιμπεράςματα αντί να καταλάβυν το περιεχόμενο κε να το εκςιγίςυν απλά με δικά-τυς λόγια.

Ελάτε ας πραγματοπιίςυμε στον τορινό εκπεδεφτικό χρόνο ένα τέτιο ςίνθιμα: αγόνας για τι ςινιδιτί κατάχτιςι τυ βιβλίυ κε ανεκςάρτιτι δυλιά τον μαθιτόν!

Να κςέρις ςινιδιτά το βιβλίο, το μάθιμά-ςυ,δε ςιμένι να το αποςτιθίζις, να το μάθις απ'έκςο, μα ςιμένι άμα θα ροτίςις κάμποσες φορὲς το δάςκαλο (αν ίνε ανάνκι), να καταλαβένις ο ίδιος το περιεχόμενο εκίνυ, πυ μαθένις. Τότε αφτό το μάθιμα δε θα λιζμονιθί για όλι τι ζοί. Μα το αποςτιθιζμένο γλίγορα θα λιζμονιθί.

Να δυλέβις ανεκςάρτιτα—ςιμὲνι, εκςόν απτο βιβλίο τις γεογραφίας, να διαβάζις, για παράδιγμα, τα βιβλία τον μεγαλίτερον ταχςιδιοτόν· εκςόν απτο βιβλίο τις φιλολογίας, να διαβάζις τα βιβλία τον καλίτερον κλαςικόν κε τον ςίνχρονον ςινγραφέον· εκςόν απτα μαθίματα τις φιςικίς, να μαθένις στυς ομίλυς τις τεχνικίς εραςιτεχνίας· εκςόν απτα μαθιματικά, στις όρες τις ανάπαπςις να μελετάς τα διαςκεδαςτικά μαθιματικά· εκςόν απτο βιβλίο τις φιςιογνοςίας, να μαζέπςις καλὸ γερμπάριο, να κάνις πιράματα με τα φιτά κ.α.

Κάτο απτιν καθοδίγιςι τον δαςκάλονςας, τον πιονερ-οδιγόν κε διεφθιντόν τον ςκολιόν, βάλτε τάκςι στις ςκολικές βιβλιοθίκες κε να κάνετε έτςι, όςτε κάθε μαθιτίς να φιτά ι παντοτινά στι βιβλιοθίκι.

Ι πιονέρι χριάζετε αμέςος να οργανόςυνε διάφορυς ομίλυς στα τάγματα κε στο ςκολιό, με τυς οπίυς πρέπι να ανκαλιάςυνε όλυς τυς μαθιτές.

Κε μπροστὰ στυς πιονέρυς μπένι τέτιο πρόβλιμα: να δίκςυνε πρότι το παράδιγμα τις ςινιδιτίς μελέτις τον ςκολικόν επιςτιμόν, να δίκςυνε πρότι το παράδιγμα τις ανεκςάρτιτις δυλιάς.

Κάθε πιονέρος ας προςκαλέςι σε ςοςιαλιςτικί άμιλα διο-τρις μαθιτές μι πιονέρυς για τιν καλίτερι πραγματοπίιςι τυ ςινθίματός-μας.

Μαζί μ' αφτό να παρακολυθίτε—εκίνος πυ θα ίνε πρότος στιν άμιλα (πρότος πρέπι να ίνε ο πιονέρος!) να μιν κάνι τον καμπόςο, μα αφύ ίνε πρότος να βοιθάι μετριόφρονα τυς ςιντρόφυς-τυ να γίνυνε κι' αφτί αριςτύχι, καλίτερι μαθιτές.

Να οργανόςυμε τιν άμιλα έτςι, όςτε όλι στο ςκολιό να κςέρυνε, πιος κε πός εχτελί τις ιποχρεόςις-τυ. Γι' αφτό να διμοςιέβετε κε να ςινκρίνετε τα αποτελέςματα εκίνον τον αμιλομένον σε κςεχοριςτύς πίνακες, στα φοτο-δελτία, στις εφιμερίδες τυ τίχυ, στις φοτο-εφιμερίδες κ. τ. λ. Χριάζετε πιο οφέλιμι εφεβρετικότιτα για να κάνυμε τιν άμιλα όμορφι.

Καλίτερο θα ίνε, αν πύνε τα πεδιά στυς πιονέρικυς κρίκυς πος εχτελύνε τις ιποχρεόςις-τυς, κ' ι κρίκι θα τυς βοιθύνε να τις εχτελύνε καλίτερα! Κ' εμίς μαζί με το Ναρκομπρός θα προςπαθίςυμε στο τέλος τυ πρότυ τρίμινυ να ςιμιόςυμε τυς πρωτοπόρυς, τυς αλιθινύς αριςτύχυς, πυ θα καταχτίςυν ςινιδιτά, καλίτερα απ' όλυς τις επιςτίμες, θα δυλέπςυνε ανεκςάρτιτα κε θα βοιθίςυνε τυς καθιςτεριμένυς ςιντρόφυς-τυς.

Στον αγόνα για τιν πιότιτα τις μάθιςις, δίχος τιν οπία δεν μπορίς να γίνις αλιθινός κομυνιςτίς, ας ίςτε, πεδιά, έτιμι!

Βριςκότανε σε αρμονία—μπιλ ςοζβύτζεν. Ενίλικος—βζρόςλυ. Καθρεφτίζο—οτραζζάτ. Τάςις—υςτρεμλένια. Σινίςτατε—ζακλιυτζάετςια. Παριςτάνι—ιζομπραζζάετ. Αλίτις—μπροντιάγα.

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Ι ΖΟΙ ΤΥ ΣΙΝΓΡΑΦΕΑ—ΑΓΟΝΙΣΤΙ

ΣΤΙΣ 30 ΤΥ ΑΒΓΥΣΤΥ, ΤΟ ΠΡΟΙ Ι ΟΡΑ 8 ΚΕ 50 ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΙ ΜΟΣΧΑ ΑΠΟ ΠΕΡΙΠΝΕΒΜΟΝΙΑ Ο ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ.

* * *

Πέθανε ο Ανρί Μπαρμπίς, πυ ίτανε επιφανίς ςινγραφέας τις Γαλίας, φίλος τον εργαζομένον τις Σοβιετικίς 'Ενοςις, δοκςαζμένος αγονιςτίς ενάντια ςτο φαςιζμό. Αφτί ι θλιβερί ίδιςι προκαλί λίπι ςτις καρδιές τον εργαζομένον όλυ τυ κόζμυ.

Πριν από λίγο κερό, το Μάι τυ περαζμένυ χρόνυ, γιορτάζαμε τα 60-χρονα γενέθλια τυ Ανρί Μπαρμπίς. 'Ολι ι χόρα-μας χερετύςε τον αλιθινό, αφοςιομένο φίλο τις πατρίδας-μας.

Μεγάλο διμιυργικό δρόμο πέραςε ο φλογερός τριμπύνος κε ςινγραφέας.

Στο 1895 ο νεαρός τότε πιτίς εκςέδοςε το πρότο-τυ βιβλίο πιμάτον. 'Ιςτερα έγραπςε άλα βιβλία, όπυ περιγελύςε τι ζοί ςτις μπυρζυαζικές χόρες.

'Αρχιςε ο πόλεμος. Ι φρίκες-τυ τραντάζυνε το μιαλό κε τιν καρδιά τυ καλιτέχνι. Στις ανιχνέπςις, μέςα ςτα χαρακόματα, ςτα νοςοκομία γιρέβι κεεπιτέλυς βρίςκι τα λόγια, πυ καθορίζυνε τι ςκέπςι-τυ για τον ιμπεριαλιςτικό πόλεμο. 'Εγραπςε πολί όμορφο βιβλίο «Ι φοτιά», πυ ι κάθε-τυ ςελίδα ίνε—«χτίπιμα τυ ςιδερένιυ ςφιριύ τις αλίθιας»—όπος έγραφε

Περιπνεβμονία—βοςπ. λιόγκιχ.
Επιφανίς—βινταιύςτζιιςια.
Θλιβερός—πετζάλνιι.
'Ιδιςι—ιζβέςτιε.
Αφοςιομένος—πρένταννι.
Εκςέδοςε—βίπυςτιλ.
Φρίκες—ύζζαςι.
Καλιτέχνις—χυντόζζνιχ.
Ανίχνεπςι— ραζβέντκα.
Χαρακόματα—οκόπι.
Καθορίζο -οπρεντελιάτ.
Πάλι—μπορμπά.
Σαφίνια—γιάςνοςτ.
Σιμιοματάριο—μπλοκ-νοτ.
Δίμιι—παλατζί.

γι' αφτό το βιβλίο ο Μαξίμ Γόρκι.

Μ' αφτό το βιβλίο ο Ανρί Μπαρμπίς σίκοσε τιν ισχιρί-τυ φονί, ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Το βιβλίο «Ι φοτιά» βοίθισε να μαζέπσυμε τις προλεταριακές δινάμις στον αγόνα ενάντια στον πόλεμο. Αφτό το βιβλίο το διάβασαν εκατομίρια.

'Ιστερα απτον πόλεμο ο Ανρί Μπαρμπίς πέρνι ενεργό μέρος στιν πολιτικί πάλι.

Μαζί με το Βαιάν-Κυτυριέ οργανόνι τι «Διμοκρατικί ένοσι τον πρόιν πολεμιστόν», οργανόνι το περιοδικό «Ι σαφίνια».

Στο 1923 ο Μπαρμπίς μπένι στο κομυνιστικό κόμα.

'Οταν στο Παρίσι ακύυντε ι πρότες ιδίσις για τα άγρια όργια, στα Βαλκάνια, ο Μπαρμπίς τρέχι αμέσος εκί πυ γίνυντε αφτά τα γεγονότα. Απ' εκί γιρίζι στο σινγραφικό-τυ τραπέζι με σιμιοματάρια, φυσκομένα από σιμιόσις. Έτσι βγένι το βιβλίο «Ι δίμι», όπυ κσεσκεπάζι με πάθος τυς φασίστες τις Βυλγαρίας.

Ο Μπαρμπίς ίτανε ακύραστος. Πολές φορές ίρθε στι Σοβιετικί Ένοσι, γνοριζότανε με τιν εργασία κε με τι ζοί τον κενύργιον ανθρόπον, πυ γένισε ι επανάστασι. Ι πένα-τυ βγάζι κενύργιο έργο, πυ έχι σκοπό να διιγιθί τιν αλίθια για τι Σοβιετικί χόρα. Το βιβλίο αφτό ονομάζετε «150 εκατομίρια διμιυργύνε νέο κόζμο».

Ο Ανρί Μπαρμπίς ίτανε σιχνός μυσαφίρις τον σοβιετικόν πεδιόν. Σιναντιότανε με τα πεδιά στο «Αρτέκ», στα λάγερ, στα σχολιά.

Πέρσι στο φτινόπορο άκυσε πος έπεζαν ι νέι βιολιστές—Μπύσια Γολτστέιν κε Αρνόλντ Καπλάν κι' ο Μπαρμπίς έγραφε στιν «Πιονέρσκαια Πράβντα»: Το τάλαντό-τυς, πυ ίνε γιομάτο απο γερί βεβεότιτα για τι μελοντικί δόκσα, ανίκι ολότελα στιν τιμί τον σοβιετικόν πιονέρον, τιν κόκινι γραβάτα, τον οπίον φορύν».

Στο 1934 το φλογερό τριμπύνο τον ίδανε 5 προτέβυσες: ι Κοπενχάγι, ι Μαδρίτι, ι Μόσχα, το Λονδίνο κε ι Γενέβι. Με τιν πρόσκλισί-τυ μαζέφτικε στο Παρίσι το πανκόζμιο κονκρέσο τις νεολέας, για να σιζιτίσι το πλάνο τυ αγόνα ενάντια στο φασιζμό. Μεγάλο ρόλο έπεκσε ο Μπαρμπίς στι σίνκλισι τυ Παρισινύ πανκόζμιυ κονκρέσυ για τιν ιπεράσπισι τις

Κσεσκιπάζι—ραζομπλατζάετ. Πάθος—στραστ. Ακύραστος—νευτομίμιι. Μελοντικός—μπύντυστζιι.

κυλτύρας. Ο Μπαρμπίς ίτανε φλογερός ιπερασπιστίς τον καλίτερον αντιπροσόπον τις ανθροπότιτας, τις επιστίμις, τις κυλτύρας.

Ο Ανρί Μπαρμπίς εκσορμύσε για τιν ιπεράσπισι τυ σιντρόφυ Διμιτρόφ, τυ Τέλμαν, τυ Ρακόσσι, για τιν ιπεράσπισι τον γερμανόν, αφστριακόν, ισπανόν εργατόν, τον εχμαλότον τον φασιστικόν μπυντρυμιόν.

Το βιβλίο «ΣΤΑΛΙΝ» ίνε το τελεφτέο έργο τυ σινγραφέα-αγονιστί, βιβλίο, πυ το κσέρυνε όλι στο εκσοτερικό. Ο Ανρί Μπαρμπίς ίθελε να γράπσι βιβλίο για το Λένιν. Πολά ίθελε να γράπσι ακόμα ο σινγραφέας-αγονιστίς. Μα ο θάνατος έκοπσε τι ζοί-τυ.

Προτέβυσες — στολίτσι.
Σίνκλισι — σόζιβ.
Εκσορμύσε — βιστυπάλ.
Εχμάλοτος — πλένικ.
Μπυντρύμι — ζαστένοκ.

ΚΥΡΤ ΓΑΥΖΝΕΡ

Ι ΠΡΟΚΙΡΙΚΣΙΣ

Ο πιονέρος Ιλίας Κόυτνι ίρθε στιν «Καλίβα τον τριόν σκίλον». Στιν καλίβα πλάγιαζε ο εργάτις Γιάνσκιι, βαριά πλιγομένος απτις σπαθιές τον αστινομικόν.

'Επρεπε, βέβεα, να πλαγιάζι στο νοσοκομίο, μα ι αστινομία μπορύσε εκί να τον αρεστάρι. 'Ιτανε πλιγομένος, κι' αφτό απόδιχνε, ότι παρ' όλο πυ τον απαγόρεψαν, πίρε μέρος στι διαδίλοσι. Ι πιονέρι τυ «Απικιζμύ τις φτόχιας» κάθε μέρα στέλνανε στο Γιάνσκι ένα πεδί, πυ περιπιότανε τον άροστο κε τον διασκέδαζε. Σίμερα έπρεπε να πάι ο Ιλίας, ο καθοδιγιτίς τον πιονέρον.

Αφύ αποχερέτισε τον άροστο, ίθελε να φίγι πια, κι' άκσαφνα στιν κάμαρα μπίκε μια γινέκα:

Ι αστινομία! Στο σπίτι-σας κάνυν έρεβνα. Ιλία, τρέκσε γλίγορα. Ο πατέρας-συ δεν ίνε στο σπίτι. Πίγενε να το πις στον πατέρα-συ!

Ο Ιλίας βγίκε απτιν παράνκα, πίδισε απτο φράχτι κ' έτρεκσε ν' ανταμόσι τον πατέρα-τυ.

Βιαζότανε να τρέκσι ος τι γονιά, απ' όπυ πίγενε μόνο ένας δρόμος, κ' εκί πια δε θα τυ διαφίγι ο πατέρας-τυ. Νά κ' ι γονιά! Επιτέλυς! Ο Ιλίας πίγενε σιγά, κιτάζοντας προσεχτικά μακριά.

Επιτέλυς ίδε τον πατέρα-τυ, πυ ίχε ένα κυτί στα χέρια-τυ.

— Πατέρα, τί ίνε αφτό; Αφτό για μένα ίνε;

— 'Οχι! Μα γιατί ίσε τόσο κόκινος;

— Μιν πιγένις στο σπίτι: ίνε ι αστινομία.

— Αχ! Ο διάβολος να τυς πάρι! Σίμερα καθόλυ δεν ίθελα ν' ανταμόσο τιν αστινομία!—ίπε στενοχοριμένος ο πατέρας-τυ κε σκέφτικε.—'Ακυσε, Ιλία: στο κυτί-μυ έφερα προκιρίκσις ενάντια στιν τρομοκρατία τυ φασιζμύ κε στον πόλεμο. Πρέπι να τις μιράσυμε όχι αργότερα από άβριο. Μα ας ίσε πολί προσεχτικός κε να το πις κε στυς σιντρόφυς-συ. Πότε θα έχετε σινεδρίασι τις πιονέρικις ομάδας;

— Γλίγορα: μετά μισί όρα.

— Καλά. Νά πάρε το κυτί. Μιράστε αφτές τις προκιρίκσις στον απικιζμό, ίστερα στυς εργάτες, όταν θα πιγένυν στι δυλιά, κε τις άλες να τις πάτε στα μεγάλα σπίτια. Μα μόνο στο κάτο κε στο πιο πάνο πάτομα. Κατάλαβες;

ΑΜΕΣΟΣ ΣΙΜΦΟΝΙΣΑΝ

Ι πιονέρι τυ «Απικιζμύ τις φτόχιας» μαζεφτίκανε μέσα σε μια κάμαρα τυ Λαικύ σπιτιύ κε περιμένανε τον καθοδιγιτί-τυς Ιλία. Μα πύ χάθικε, πάντα ερχότανε στιν όρα-τυ; Τα πεδιά κσέρανε, ότι στιν κατικία τυ Ιλία ίτανε έρεβνα, μα ι αστινομία έφιγε με άδια χέρια. Πύ ίνε αφτός;

'Ακσαφνα στιν κάμαρα μπίκε ο Ιλίας με το κυτί στα χέρια-τυ.

— Επιτέλυς! Γιατί ίρτες τόσο αργά;

—Τόρα θα σας τα εκσιγίσο όλα,—ίπε ο Ιλίας κε κάθισε στο μακρυλό τραπέζι. 'Εφερα μαζί-μυ προκιρίκσις. Πρέπι να τις μιράσυμε σίμερα, το πιο αργά άβριο. Προτίνο να αναβάλυμε τι σιμερινί σίσκεψι κε όλι να πάμε να μιράσυμε τις προκιρίκσις. 'Ιστε σίμφονι;

— Σίμφονι, σίμφονι!—φόναξαν όλα τα πεδιά μαζί.

Ο Ιλίας άνικσε το κυτί, μίρασε τις προκιρίκσις ανάμεσα στυς πιονέρυς κε ίπε

Καλίβα—χίζζινα.
Απικιζμός—κολόνια.
Περιπιότανε—υχάζζιβαλ.
Διασκέδαζε—ραζβλεκάλ.
'Ερεβνα—όμπισκ.
Παράνκα—μπαράκ.
Φράχτις—ζαμπόρ.
Βιαζότανε—σπεσσίλ.
Διαφίγι—προπύστιτ.
Στενοχοριμένος—ς ντοσάντοι.
Σιμφόνισαν—ντογοβορίλις.
Κάμαρα—κόμνατα.

στον καθένα, πύ κε ςε πιόνα να μιράζον τις προκιρίκςις:

— Στα μεγάλα ςπίτια θα πάγο εγό ο ίδιος. Εκί δεν ίμαςτε ακόμα καθόλυ κε δεν πρέπι να αποτίχυμε. Ο Μιρκό θα πάι μαζί-μυ. 'Ιςτε ςίμφονι; Κε τόρα,—ςτι δυλιά!

Τα πεδιά κρίπςανε τις κόκινες γραβάτες ςτις τζέπες-τυς κε βγίκανε απτο Λαικό Σπίτι.

ΠΟΣ ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΒΡΕΘΙΚΑΝ ΠΙΟ ΕΚΣΙΠΝΑ ΑΠΤΟΝ ΑΒΛΟΚΑΘΑΡΙΣΤΙ

Τιν άλι μέρα το πρωί ο Ιλίας κε ο Μιρκό έπεζαν ςτι δεντροςτιχία, έτρεχαν μια πάνο, μια κάτο ςτο μάκρος τυ ριακιύ. 'Ιτανε γιορτί. Στα μεγάλα ςπίτια μόλις κςιπνύςανε. Ανίγανε τα παράθιρα, τραβύςαν τις κυρτίνες. Ι ιπιρέτριες με άςπρες μπροςτέλες γιρίζανε απτο ζαχαροπλαςτίο με φρέςκα ζαχαροτά για το πρόγεβμα. Ι αβλοκαθαρίςτριες ςκύπιζαν με ςοβαρότιτα το πεζοδρόμιο μπροςτά ςτα ςπίτια.

Ι αβλοκαθαρίςτρια τυ ςπιτιύ αριθμός δεκατέςερα κίταζε πια διο φορές τον Ιλία κε το Μιρκό. Απτο ςπίτι βγίκε ο άντρας-τις, πυ βαςτύςε ςτα χέρια-τυ μια καρέκλα τις κυζίνας. Τιν έβαλε μπροςτά ςτιν πόρτα, καθιςε κε άνιkςε τι φαςιςτικί «Κιριακάτικι εφιμερίδα», όςτε να μπορί ο καθένας, πυ περνάι να διαβάζι τιν ονομαςία-τις. Ας βλέπι ο καθένας, ότι δεν ίνε κάπιος «κόκινος»! Κςέρι γιατί ίνε το κάθε τι. Ο νικοκίρις-τυ ίνε φαςίςτας: «'Οπιανυ πςομί τρος, εκίνυ το τραγύδι κε τραγυδάς», λέι ι παριμία.

"Ακυςε, μορέ Φραντς,—τυ ίπε ι αβλοκαθαρίςτρια, —για παρακολύθιςε αφτά τα διο πεδαρέλια. Εγό πια πολί κερό τα κιτάζο, ίνε αλίθια, τίποτα άςκιμο δεν κάνυν, μα δεν μπορί κανίς να ενκιθί για τα χαμίνια: μπορύν να κάνυν τίποτα κε εςί θα βρίς το μπελά-ςυ.

— Εςί πάντα κάπιον ιποπτέβεςε,— μυρμύριςε ο αβλοκαθαριςτίς.

Κατικία—κβαρτίρα.
Προκίριkςι—λιςτόβκα.
Αποτίχυμε—προβαλίτςια.
Κρίπςανε—ςπριάταλι.
Δεντροςτιχία—αλέα.
Ριάκι—ρυτζέι.
Κυρτίνες—ζαναβέςκι.
Ιπιρέτριες—ςλυζζάνκι.
Μπροςτέλες—περέντνικι.
Ζαχαροπλαςτίο—κοντίτερςκαια.
Ζαχαροτά—πετζένιε.

—Ιποπτέβυμε,—αγανάχτιςε ι αβλοκαθαρί-ςτρια.—Λες, ότι ιποπτέβυμε. Μα τί έγινε τιν περαζμένι βδομάδα;

— Μα τί έγινε τιν περαζμένι βδομάδα;

— Πός τί; 'Ολο το κάτο πάτομα το παςάλιπςαν με μπογιά. Κ' έγραπςαν: Β γ ά λ τ ε α π τ ι φ ι λ α κ ί τ ο ν α ν τ ι π ρ ό ς ο π ο τ υ κ ο μ υ ν ι ς τ ι κ ύ κ ό μ α τ ο ς Κ ρ ό ς ν α ρ Α—α! Το λιζμόνιςες;

— Νε, νε,—ίπε ο γέρος.—Ο νικοκί-ρις έβριζε, κε φάνικε, ότι αφτί τι μπογιά δεν μπορί κανίς καθόλυ να τιν καθαρίςι...

Ι αβλοκαθαρίςτρια χάθικε πίςο απτιν πόρτα κι' ο γέρος κίταζε τα πεδιά, καπνί-ζοντας τι μακριά-τυ πίπα.

Ο Ιλίας κι'ο Μιρκό κςέρανε καλά, ότι μόνι-τυς δε θα μπορέςυν να μπύνέ στα μεγάλα ςπίτια. 'Ιτανε Κιριακί, καλός κερός, ι αβλοκαθαρίςτριες καθόντανε ςιμά ςτις α-βλόπορτες κε απτιν πλίκςι-τυς κίταζαν τυς διαβάτες.

— 'Οχι, τίποτα δε θα βγι,—ίπε ο Μιρκό, κε στο πρότο ςπίτι θα μας πιάςυν. Κίτακςε εκίνι τι γερικί μαιμύ απτο ςπίτι αριθμός δεκατέςερα!

— Μα τις προκιρίκςις πρέπι το δίχος άλο να τις μιράςυμε ςίμερα,—ίπε ο Ιλίας, πυ κίταζε το μικρό πεδί κε το πιο μικρό-τερο κορίτςι τις χίρας τυ εμπόρυ Σςτύκε απτο ςπίτι αριθμός δόδεκα. Τα πεδιά με γιορτινά φορέματα στεκόντανε ςτι γονιά κε φένετε ίχανε κάπια φροντίδα.

— Πάμε Μιρκό, θα τυς γιαντςόςυμε ίπε ο Ιλίας.

— 'Αφιςέ-τυς κ' ι διο ίνε πολί βλά-κες.!

— Τόςο το καλίτερο. Πάμε! Εςίς τί κάνετε εδό;—ρότιςε ο Ιλίας τα πεδιά τις χίρας Σςτύκε.—Τί ςκέφτεςτε;

Τα πεδιά ταραγμένα χαμογελύςανε. Το αγόρι άρχιςε κάτι να λέι, τραβλίζοντας πολί κε το κορίτςι δεν ίκςερε, πύ να βάλι τα χέρια-τυ. Κςέρανε αφτά τα μεγάλα πεδιά από πολί κερό, ακόμα από τότε πυ άφιναν αφτά τα πεδιά ςτιν πλατία τυ φυντμπόλ, πίςο απτι δεντροςτιχία το μεγάλο χαρτα-ετό. Απάνο-τυ ίχε ένα μεγάλο πεντάγονο κόκινο άςτρο. 'Ιθελαν τότε πάρα πολί να έχυν τέτιο χαρταετό. Τα πεδιά παρακαλύ-ςανε τι μιτέρα-τυς να τυς αγοράςι ίςια-ίςια τέτιο χαρταετό. Μα ι μιτέρα-τυς κάπος θίμονε πολί κε το βράδι, όταν αφτά άρχιςαν πάλι να λένε για το χαρταετό με το κόκινο άςτρο τυς έδιρε δινατά.

— Εγό ί-θ-ε-λ-α...—άρχιςε τραβλί-ζοντας ο μικρός Σςτύκε.

— Εγό ίθελα...—με τρεμυλιαςτί φο-νίτςα επανέλαβε το κορίτςι.

— Κ'εγό θα ίθ-ε-λ-α...

Κ'εγό θα ίθελα...—ςαν αντίλαλος επα-νέλαβε ι αδερφί.

— Μα ςυ ίπα, Ιλία, ότι ίνε ςπάνια κύτςυρα,—μυρμύριςε ο Μιρκό πςιθιριςτά.

Ο Ιλίας δεν έδοςε καμιά προςοχί στα λόγια τυ Μιρκό κε ςινέχιζε τιν κυβέντα-τυ με τα πεδιά τυ Σςτύκε.

Μα τί θέλετε;—τα ρότιςε γλικομίλιτα. —Μιν ντρέπεςτε. Μπορί εγό να έχο αφτό πυ θέλετε.

Ο μικρός Σςτύκε έδικςε αμέςος διο φορές με τα χέρια-τυ ςτιν κατέφθινςι τις πλατίας τυ φυτμπόλ. Φοβίθικε τιν παλικα-ριά-τυ, γλίγορα κατέβαςε το χέρι-τυ κεο μυρμύριςε:

— Στιν πλατία τυ φυτμπόλ.

— Στιν πλατία τυ φυτμπόλ...—επα-νέλαβε ι αδερφί-τυ.

Ο μικρός Σςτύκε γινότανε ολοένα π ι ζοιρός κε κςεςτόμιςε:

— Κ'εγό θα ίθελα να έχο τέτιο χαρ-ταετό ςαν το δικό-ςυ. Θιμάςε—τότε ςτιν πλατία τυ φυτμπόλ;

— Νά τί! Χαρταετό θέλις; 'Εχο τέτιο

Σκύπιζαν—ποντμετάλι. Πεζόδρομιο—πανέλ. Καρέκλα—ςτυλ.
Κυζίνα—κύχνια. Παριμία—ποςλόβιτςα. Πεδαρέλια—ογολτςί.
Χαμίνια—μποςιακί. Ιποπτέβεςε—ποντραζυμεβάεςς. Αγανάχτιςε—βοζμυτίλας.
Παςάλιπςαν—ζαμάζαλι. Πίπα—τρύμπκα. Διαβάτις—προχόζζιι.

χαρταετό. Μπορό να ςυ τον δίκςο, αν θέλις μπορό κιόλας κε να ςυ τον χαρίςο.

Ο Μικρός Σςτύκε ίθελε κάτι να πι, μα απτιν ταραχί-τυ μονάχα μυρμύριςε κάμποςα αςινάρτιτα λόγια.

— Καλά,—ίπε ο Ιλίας,—θα ςυ χαρίςο το χαρταετό, μα μονάχα ι εκδύλεψι να γίνι με εκδύλεψι. Νά κίτακςε έχο κάτι χαρτιά. Αφτά ίνε ρεκλάμες. Καταλαβένις; Σ' αφτά ìνε γραμένο, πια ίνε ι καλίτερι ςοκολάτα, πυ πρέπι να αγοράζυν ι γονιί για τα πεδιά-τυς. Διπόν πρέπι να τα πας ςτ'αντικρινά ςπίτια, μα μονάχα ςτα πρότα κε τελεφτέα πατόματα κε να τα ρίκςις ςτα γραματοκιβότια ίτε να τα βάλις ςτα κατόφλια τον κατικιόν.

Ο μικρός Σςτύκε ολότελα ανεπάντεχα άκυε πολί προςεχτικά κε κυνύςε καταφατικά το κεφάλι-τυ, ανεβοκατεβάζοντας τα πόδια-τυ.

Κατάλαβες λιπόν, τι πρέπι να κάνις; —ρότιςε ο Ιλίας κε αποφαςιςτικά ίπε:— Πρότα-πρότα θα εκςετάςο, αν τα έκανες όλα ςοςτά.

— Θα τα κάνο όλα όπος μυ ίπες,— διαβεβέοςε ο μικρός Σςτύκε με αποφαςιςτικότιτα, πυ ίτανε δίςκολο να περιμένις απ' αφτόνα.

Ο Ιλίας κίτακςε ολόγιρά-τυ. Στι δεντροςτιχία ìτανε μόνι. Ο αβλοκαθαριςτίς αντίκρι-τυς διάβαζε τιν εφιμερίδα κε δεν μπορύςε να τυς δι. Ο Ιλίας έβγαλε τις προκιρίκςις απτιν τζέπι-τυ κε τις χόριςε ςε διο πακέτα.

— Μπορίτε ν'αρχίςετε. 'Επιτα θα πάγο να εκςετάςο. Αν θα το κάνετε όπος πρέπι, εγό ο ίδιος θα ςας φέρο το χαρταετό το απόγεμα εδό ςτι δεντροςτιχία. 'Ινε κέρός να φίγο,—ίπε κ'έφιγε.

Τα πεδιά τις χίρας Σςτύκε πίγανε ςτα μεγάλα ςπίτια. Ο Ιλίας κι'ο Μιρκό κίταζαν πος χορίςτικαν τα πεδιά κε μπίκαν ςτις πόρτες τον διο ςπιτιὸν, πυ βριςκόντανε ςτις γονιὲς.

— Τί ὲκςιπνος πυ ìςε! Μα κίτακςε να μι βρεθύν πιο έκςιπνι από ςένα,—ίπε ο Μιρκό.—Πος μπορίς να ςκεφτίς, ότι αφτά τα κύτςυρα θα τα κάνυν όλα όπος πρὲπι. Δίνο το κεφάλι-μυ, ότι όλα θα τα μπερδέψυν.

— Θα δύμε,—απάντιςε ο Ιλίας.— Αφτί ολότελα τρελάθικαν απτο χαρταετό κ`εκίνος θ'ανανκάςι να τρέκςυν τα τεμπέλικά-τυς πόδια.

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ ΚΕ Ι ΒΙΤΣΙΕΣ

Εκίνι τι μέρα μετά το μεςιμέρι ι φράυ Σςτύκε καθότανε ςτο τραπέζι κ'έπινε τον απογεβματινό καφὲ-τις. 'Ιχε μυςαφίριδες: τον αδερφό τυ μακαρίτι άντρα-τις, το διεφθιντί μιας μεγάλις επιχίριςις, με τι γινέκα-τυ.

Ι φράυ Σςτύκε περίμενε τα πεδιά-τις πυ τ'άφιςε μετά το μεςιμέρι να πέκςυν ςτι δεντροςτιχία μπροςτά ςτο ςπίτι.

Δεν ίκςερε πος να εκςιγίςι τι μακρόχρονι απυςία τον πεδιόν κε ολοένα ανιςιχύςε περιςότερο κε άκυε αφιριμένα τις παρατιρίςις τυ αντραδὲρφυ-τις, πυ τιν κατιγορύςε, ότι ανατρέφι άςκιμα τα πεδιά τυ αδερφύ-τυ.

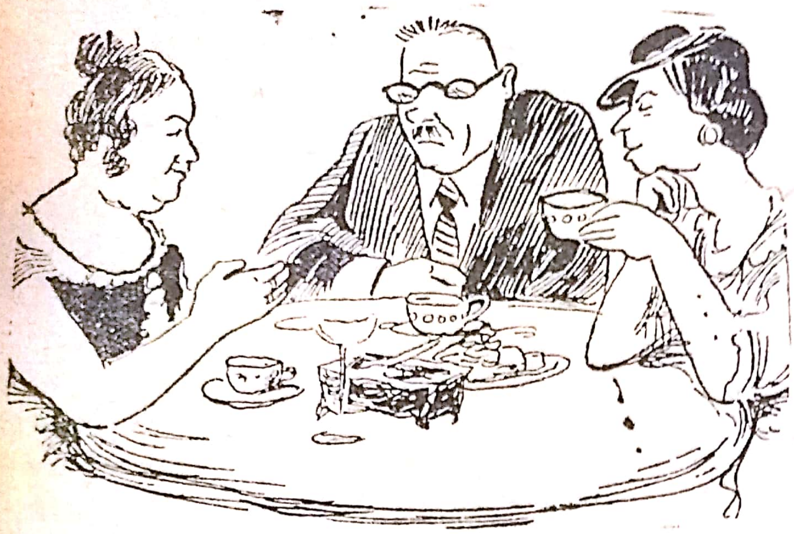
—Μα όχι,—έφερε αντίριςι ι φράυ Σςτὺκε.—Το αγὸρι έχι πολὶ καλί ανατροφί. Ακύι τον κάθε λόγο-μυ κε ίνε πολί γνοςτικό πεδί.

Ι φράυ Σςτύκε άνικςε το παράθιρο κε κίταζε αν έρχυντε τα πεδιά-τις.

—Κίριε Κρυντέλκα, κίριε Κρυντέλκα! —φὸνακςε ένα κάλφα απτο χυρίο, πυ κατικύςε ςτο απάνο πάτομα τυ ςπιτιύ, ςτεκότανε ςτο πεζοδρόμιο κε διάβαζε ένα μικρό χαρτάκι.— Κίριε Κρυντέλκα, δεν ίδατε τα πεδιά-μυ;

—Διςτιχός όχι, κιρία,—βιάςτικε ν' απαντίςι ο κάλφας, ιποκλινόμενος χαμιλά κε ςκὲφτικε μόνος-τυ. «'Ετςι κε θα ςυ το πο παλιόγρια. 'Υτε το ςκέφτυμε! Ας ςυ το πι κὰπιος άλος πος τρέχι ο γιὸκας-ςυ με

'Εμπορος—κυπέτς.
Γαντςόςυμε—ποντςέπιμ.
Βλὰκες—ντυρακί.
Ταραγμένα—ςμυςτζόνο.
Αγόρι—μάλτζικ.
Τραβλίζοντας—ζαὶκιβαιας.
Χαρταετός—μπυμ. ζμέι.
Κάπος—ποτζεμύ-το.
Τρεμυλιαςτός—ντροζζάςτζιι.
Αντίλαλος—έχο.
Πειθιριςτά—ςςόποτομ.
Κατέφθινει—ναπραβλένιε.
Παλικαριά—ςμέλοςτ.
Ζοιρός—ζζιβόι.
Ταραχί—βολνὲνιε.
Αςινάρτιτα—μπεςβιάζνιὲ.

το χαρταετό στιν πλατία του φυτμπόλ».

Κςακολυθύςε να διαβάζι τιν προκίριξι, έπιτα τι δίπλοςε, τιν έβαλε στιν τζέπι-τυ κε ςκέφτικε:—«Πός μπόρεςαν ι κομυνιςτὲς να κὰνυν ςίμερα αφτί τι δυλιά; Ι αβλοκαθαρίςτριά-μας όλο δα το πρoί ίτανε πάνο ςτι ςκάλα»;

Στο γιτονικό σπίτι μαζέφτικε πολίς κόζμος, πυ μάλονε θοριβόδικα για κάπιο πράμα. Ι φράυ Σςτύκε ενδιαφέρθικε κε φόναξςε τυς μυςαφίριδες;—

—Για ελάτε εδό, φένετε κάτι ςινέβικε.

Ι μυςαφίριδες ςίμοςαν ςτο παράθιρο κ' ίδανε τον αβλοκαθαριςτί τυ ςπιτιύ αριθμός δόδεκα, πυ βγίκε απτο ςπίτι κε κυνύςε ένα κοματάκι χαρτί. Στι βιάςι-τυ λιζμόνιςε να φορέςι το ςακάκι-τυ κε να κυμπόςι τις τιράντες-τυ, πυ ςερνόντανε από πίςο-τυ ςαν υρά.

—Αφτί ι παλιοάνθροπι! Αφτί ι παλιὰνθροπι,—φόναζε. Ι κομυνιςτές πάλι ρίξςανε ςτο ςπίτι-μας προκιρὶξςις! Τί θα πι ο νικοκίρις; Μα πάλι θα πι, ότι δεν τυς παρακολυθό!

—Τί έγινε; Τί τρέχι,—τςιρίζοντας ροτύςε απτο παράθιρο ι χίρα τυ εμπόρυ Σςτύκε.

—Κιρία,—φιλόφρονα απάντιςέ ο ζαχαροπλάςτις.—Κιρία, ι κομυνιςτές έριξςαν προκιρίξςις ςτα ςπίτια-μας κε καλύν ςε ςταςιαζμό. Κε ξςέρετε πός; 'Οχι παντύ. Μόνο ςτο απάνο κε ςτο κάτο πάτομα. 'Ινε τέτια μάνκικα πεδιά, πυ ςπάνια βρίςκυντε. Κςέρυνε, ότι ο νικοκίρις τυ ςπιτιύ κε ο κίριος γιατρός απτο δέφτερο πάτομα δε θα δόςυν καμιά προςοχί ςτιν αγιτάτςιά-τυς. Μα απάνο, ςεβαςτί φράυ Σςτύκε, απάνο ςτο ςερβανί, κάτο απτι ςτέγι, εκί μπορύν να βρύνε φίλυς!

—Κίριι, κίριι...—ανακατόθικε ςτιν κυβέντα ο αβλοκαθαριςτίς Ιυρντά.—Κίριι,—ίπε μιςτιριόδικα,—έχο μια ιποψία.

—Νε; Κςέρετε τίποτα;

—'Εχο μια ιποψία! Αφτό τὄκαναν όχι ιλικιομένι, μα πεδιά.—Κε με τόνο προφίτι αποφαςιςτικά πρόςθεςε.—Τὄκαναν τα ςερπετόπεδα απτον «Απικιζμό τις φτόχιας». Αν πιάςο κανένα αλάνι απ' αφτά, δε θα βγι ζοντανό απτα χέρια-μυ.

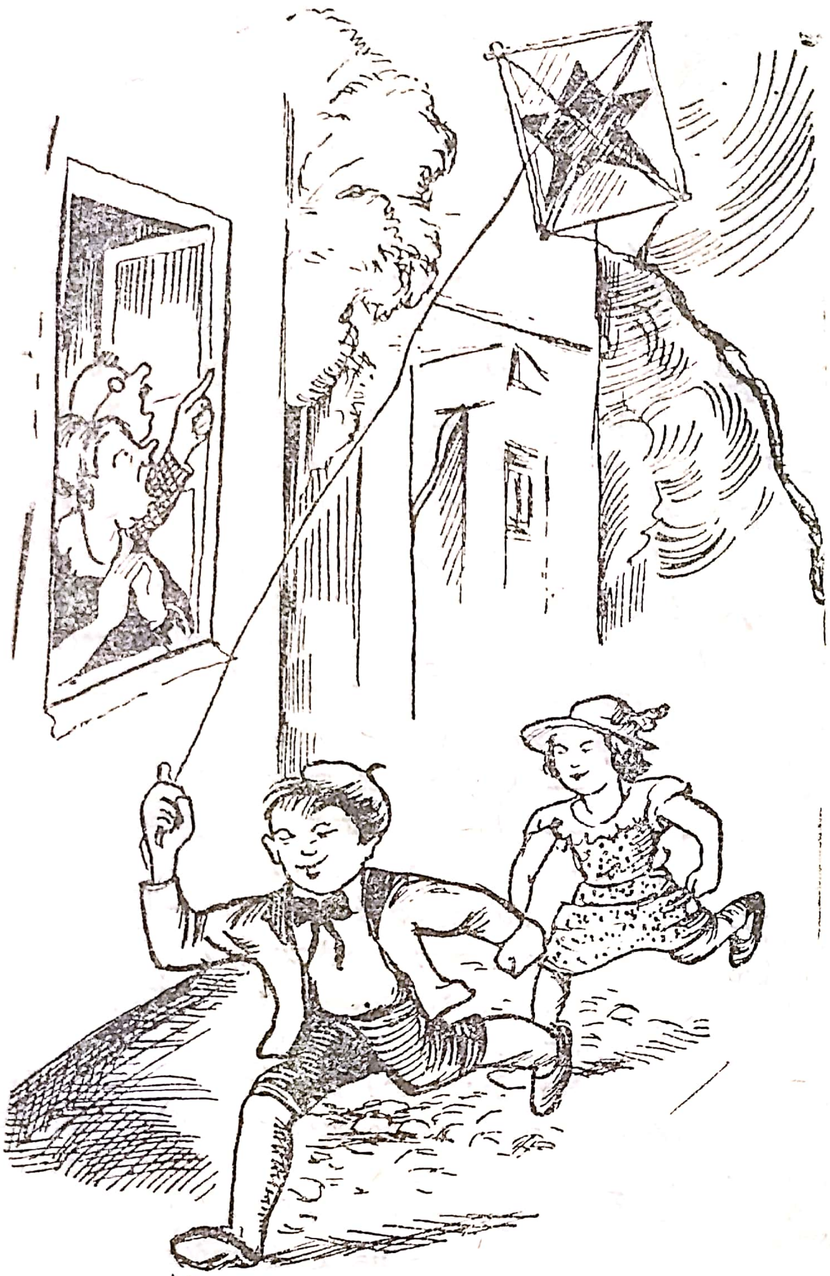
Νά ίδες,—δεν μπορύςε να μιν κάνι παρατίριςι ο αντράδερφος τις χίρας Σςτύκε, —να ίδες, κ' εςί αφίνις τα πεδιά-ςυ να πέζυν μόνα-τυς. Πάντα λέγο, ότι μπορύνε να κάνυνε παρέα με κακά πεδιά κε να μάθυν, ότι θέλις!

—Τί λες!—πίρε το μέρος τον πεδιόν ι φράυ Σςτύκε.—Το πεδί-μυ καμιά φορά δεν πέζι με αςκιμοφορεμένο πεδί, γιατί έχι πολί καλί ανατροφί. 'Ινε χριςό πεδάκι, δεν μπορίς να τυ βρις κανένα πςεγάδι.

— 'Οχι, όχι, δεν τυ βρίςκο κανένα πςεγάδι,—ίπε διχτικά ο διεφθιντίς, δεν μπορό να πο τίποτα γι' αφτό. Μα πύ ίνε ος τόρα;

Εκίνι τι ςτιγμί ο μικρός Σςτύκε πέραςε τρεχάτος απτο δρόμο.

Εκδύλεψςι—ζαςλύγα.
Γραματοκιβότια — ποτζ. γιάςτζικι.
Ανεπάντεχα—νεοζζίντανο.
Καταφατικά—υντβερντίτελνο.
Απόγεβμα—πόςλε ομπέντα.
Μπερδέψςυν—περεπύταιυτ.
Τρελάθικαν—ς υμά ςοςςλί.
Μακαρίτις—ποκόινιι.
Μακρόχρονος—ντλίτελνιι.
Ανιςιχύςε—μπεςποκόιλας.
Αφιριμένα—ραςέιανο.
Κατιγορύςε—υπρεκάλ.
Ανατρέφι—βοςπίτιβαετ.
Αντίριςι—βοζραζζένιε.
Διςτιχός—κ ςοζζαλένιυ.
Κίριος—γοςποντίν.
Κάλφας—ποντμαςτέριε.
Ιποκλινόμενος—κλάνιαιας.
Μαλόνο—ςπόριτ.

Τα μάγουλά-τυ ίτανε μελανιαζμένα, το ςακάκι-τυ κςεκυμπομένο, το καπέλο ίτανε ςτραβά βαλμένο πάνο ςτο αβγυλόμορφο κεφάλι-τυ. Διέφθινε αρκετά επιδέκςια με τα χέρια-τυ ένα μακρί ςκινί, που ςτιν άκρι-τυ κολιμπύςε ένας τεράςτιος χαρταετός με κόκινο ςοβιετικό άςτρο. Πίςο απτο πεδί έτρεχε ι μικρί-τυ αδερφί, που επίςις ίτανε κοκινιζμένι κε λαχανιαζμένι.

—Τί πεχνίδι ίνε αφτό, που αγόραςες ςτα πεδιά-ςυ;—μιν πιςτέβοντας ςτα μάτια-τυ φόνακςε ο διεφθιντίς, ροτόντας τι νίφι-τυ.

—Εγό τυς το αγόραςα;—φόνακςε με προζβλιμένο τόνο ι φράυ Στύκε.

— Από πύ το πίρες; — ρότιςε αφςτιρά το γιό-τις, πυ ςταμάτιςε ςτο πεζοδρόμιο μπροςτά ςτο παράθιρο.

—Εγό...το κέρδιςα,—απάντιςε περίφανα το πεδί.

— Το κέρδιςες; Καλά, — ανακατόθικε ο μπάρμπας-τυ. Μα πός το κέρδιςες;

Ο κόζμος απτο γιτονικό ςπίτι ςίμοςε κι' άκυε τιν ανάκριςι. Το πεδί πρόφταςε να μαζέψει το ςκινί κι' έβαλε το χαρταετό ςτο πεζοδρόμιο. Τα κόκινα ςοβιετικά άςτρα, πυ ίτανε ζογραφιζμένα κε ςτις διο μεριές τυ χαρταετύ χτιπύςαν πολί ςτα μάτια.

—Μα πός το κέρδιςες; — ρότιςε ο διεφθιντίς.

—Εμίς μιράζαμε χαρτάκια! — απάντιςε πέριφανα ο μικρός Στύκε.

—Τί χαρτάκια, κύτςυρο;—φόνακςε ταραγμένος ο μπάρμπας, κε δεν μπορύςε πια να βαςτάκςι τον εαφτό-τυ.

—Μικρύτςικα χαρτάκια. Τα βάζαμε ςτα κατόφλια τον κατικιόν. Σ' όλα τα ςπίτια. Μονάχα απάνο κε κάτο.

—Μονάχα απάνο κε κάτο—ίπε ι αδερφί-τυ.

—Κε το μεγάλο πεδί...Το μεγάλο πεδί μ' έδοςε για τύτο αφτό το χαρταετό...

—Κςόανο!..—φόνακςε οργιζμένος ο μπάρμπας. Ίςτερα γίριςε ςτι νίφι-τυ φράυ Στύκε κε ίπε:

—Οςτόςο πίγατε πολί μακριά, φράυ, πολί μακριά πίγατε! Ο γιός-ςας ίνε μπολςεβίκος ιποκινιτίς! Τρέχι ςτυς δρόμυς με το ςοβιετικό άςτρο! Τί έςχος!

Ι χίρα τυ εμπόρυ φράυ Στύκε λιγοθίμιςε ςτο πάτομα. Κε το βράδι ςτιν κάμαρα τις χίρας τυ εμπόρυ Στύκε δύλεβε ι βίτςα κι' ακυότανε το κλάμα τον πεδιόν.

ΟΛ. ΒΟ ΒΤΖΕΝΚΟ

Ι ΟΡΝΙΘΟΤΙΦΛΑ

ΚΟΜΟΔΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΚΣΙ

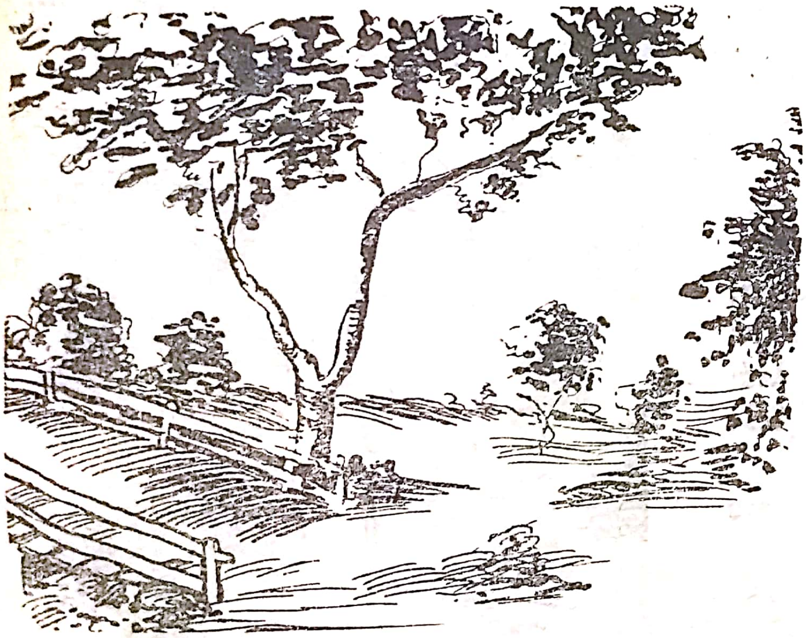
ΠΡΟΣΟΠΑ:

ΑΛΕΚΟΣ
ΜΙΧΑΛΙΣ
ΓΙΑΝΙΣ
ΓΡΙΓΟΡΙΣ } πιονέρι, νέι φρυρί.
ΠΑΒΛΟΣ—πιονεροδιγός.
ΓΕΡΟ-ΘΑΝΑΣΙΣ.
ΚΟΣΤΑΣ—ο ίδιος ίνε κε «γριά», ο ίδιος ίνε κε κλέφτις.
ΓΙΟΡΓΙΣ—βοιθός-τυ.

Ακροποταμιά. Αριστερὰ—ι άκρι ενός ποταμίσιυ γεφιριὺ. Δίπλα στο δρόμο κάμποσα δέντρα κε χαμόδεντρα. Νίχτα.

1.

Μπένι ο Κόστας χαμπυριαζμένος. Φορί τα ρύχα τις γιαγιάς-τυ. Κίταχσε ολόγιρά-τυ, σικόνετε ὀρθιος, φονάζι στα παρασχίνια:

ΚΟΣΤΑΣ. Γιόργι!.. Εδό! Γλίγορα έλα, κύτςυρο.

ΓΙΟΡΓΙΣ (μπένοντας). Τί βρίζις, Κόστα;..

ΚΟΣΤΑΣ. Γιατί δε φένετε κανένας σιμά στο γεφίρι, πρέπι αμέσος να περάσυμε...

ΓΙΟΡΓΙΣ. Μίπος για μας πρότι φορά ίνε; Θα περάσυμε, Κόστα, Κε ίνε πια βράδι.

ΚΟΣΤΑΣ. Ε! Μι φλιαρίς! Λιπόν έτςι, —ι γριά θα πάι απτο δρόμο...

ΓΙΟΡΓΙΣ. Πια γριά;...

ΚΟΣΤΑΣ. Εγό θα πάγο απτο δρόμο... (Αμέσος χαμπύριασε, έβιχσε σα γέρος σικόθικε όρθιος). Καταλαβένις;

ΓΙΟΡΓΙΣ (γελόντας). Το λιζμόνισα...

ΚΟΣΤΑΣ. Τί έφχολα πυ λιζμονάς! Λιπόν, εγό θα πιγένο απτο δρόμο, κι' εςι απτα περιβόλια.

ΓΙΟΡΓΙΣ. Απτα περιβόλια;

ΚΟΣΤΑΣ. Θα σιναντιθύμε σιμά στο σπίτι τυ Βολοβιχόφ. Θ'ανέβυμε στο ςερβανί. Καταλαβένις;

ΓΙΟΡΓΙΣ. Χι! Ποδίλατα... όπος κε τιν άλι φορά;...

ΚΟΣΤΑΣ. Τί μυ λες! Ποδίλατα... 'Εβγα ακόμα πάνο στο γεφίρι κε φόναχσε (θίμοσε). Στάςυ, θα ςυ δίχσο τα ποδίλατα... Εςί μι μυ...

ΓΙΟΡΓΙΣ (κίταχσε απτο γεφίρι). Κόστα, έρχυντε!

ΚΟΣΤΑΣ. Πύ; Πιός; (κίταχσε ολόγιρά-τυ)

Νά ίδολο! Συ ίπα βρε μιν αργοπορίς. Κρίπσυ. (καθίςανε πίςο απτα χαμόδεντρα).

2.

Απτο γεφίρι μπένυν ο Πάβλος, ο Αλέκος, ο Μιχάλις' ο Γιάνις. ο Γριγόρις.

ΠΑΒΛΟΣ. Νά εδό, πεδιά, στο γεφίρι ίνε το πιο ιπέφθινο πόστο.

ΑΛΕΚΟΣ.
ΜΙΧΑΛΙΣ. Εμίς!εμίς!

ΓΙΑΝΙΣ. Κε γιατί όχι εμίς;

ΑΛΕΚΟΣ. Τί μπορίτε να κάνετε εςίς...

ΜΙΧΑΛΙΣ. Εςίς ίςτε ίςιχι.

ΠΑΒΛΟΣ. Φτάνι φτάνι! Στο γεφίρι θα μένυνε ο Αλέκος κι' ο Μιχάλις. Κ' εςίς θα φιλάκςετε στον ανίφορο, κάτο απτο βράχο. Κι' αφτό το πόστο ίνε τέτιο ςοβαρό Ας το κςέρετε, πεδιά,—το επιτελίο τις φρύρισις ίνε στο ςελςοβιέτ.

ΠΑΒΛΟΣ. Παρ' όλο, πυ θα ανανκαςτίτε να φιλάκςετε λίγο κερό, μια ίτε διο όρες, όςπυ νάρθυν ι κομςομόλι... Εκίνι θα φιλάκςυν ος το προί. Μα το φίλαγμα, πεδιά δεν ίνε πεχνίδι.

ΑΛΕΚΟΣ. Μι μας κάνις αγιτάτςια, κ' ι ίδι το κςέρυμε.

ΠΑΒΛΟΣ. Δε ςας κάνο αγιτάτςια, μα ακόμα μια φορά ςας το λέγο. Γιατί απτις κλεπςιές πυ γίνυντε στο χοριό χαλνάι το αλόνιζμα στον κάμπο. Κανένας δε θέλι τι νίχτα να μίνι στιν καταςκίνοςι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Καλά, το κςέρυμε. Πίγενε πια.

ΠΑΒΛΟΣ. Το κςέρετε, μα πάλι κατακλέβυν τα κολχόζικα σπίτια. Κατάκλεψαν το ςπίτι τυ Νόβικοφ, τυ πιο καλίτερυ υντάρνικυ (στο Γιάνι κε στο Γριγόρι). Πάμε, πεδιά.

ΑΛΕΚΟΣ. Μιχάλι, πάμε να τυς περάςυμε στιν άλι ακροποταμιά για να μι γίνι τίποτα.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Πάμε, Αλέκο.

Φέβγυν. Ο Κόςτας κι'ο Γιόργις βγένυνε απτα χαμόδεντρα.

ΓΙΟΡΓΙΣ. Τ' άκυςες!

ΚΟΣΤΑΣ (κοροιδέβοντας). Τ' άκυςα.

ΓΙΟΡΓΙΣ. Μα τί θα κάνυμε τόρα, ε;

ΚΟΣΤΑΣ. 'Ετςι νά θα πάμε.

ΓΙΟΡΓΙΣ. Πύ θα πάμε, πίςο;

ΚΟΣΤΑΣ. Τί λες! Εγό ποτές δεν πίγα πίςο. Θα τυς περάςο απτο γεφίρι κ' εςί θα περάςις γλίγορα κατόπι-τυς.

ΓΙΟΡΓΙΣ. Μα πος;

—ΚΟΣΤΑΣ. Τί πολιλογάς πυ ίςε. Τςςς.... Κρίπςυ.

Κάθιςαν πίςο απτα χαμόδεντρα. 'Ερχετε ο Αλέκος κι' ο Μιχάλις, κάθυντε πάνο στα κάγκελα ο ένας αντίκρι στον άλο.

ΑΛΕΚΟΣ. Στο γεφίρι. Σιμά στο χοριό. Μίπος πόστο ίνε αφτό;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Νά στον κάμπο, πάνο στι σκοπιά. Νά, καταλαβένο εκί ίνε πόστο.

ΑΛΕΚΟΣ. Ι σκοπιά ίνε απςιλί, εκςόν από μας κανένας δεν ίνε. Κε τα ςπαρτά μόνο κάνυν ςςυ-ςςυ.. ςςυ...ςςυ... Σφιρίζυν, κιματίζυν...

ΜΙΧΑΛΙΣ. Κι' ο Πάβλος αρχίζι ακόμα κε να μας μαθένι.

ΑΛΕΚΟΣ. Σάμπος εμίς ι ίδι δεν το κςέρυμε.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Εγό βλέπο τον κλέφτι τρία χιλιόμετρα μακριά.

Καμπυριαζμένος—ζγόρμπλενιι. Γεφίρι—μοςτ. Χαμόδεντρα—κυςτί. Παραςκίνια—ςτςένα. Μίπος—ράζβε. Σερβανί—τζερταχ. Ποδίλατα—βελοςιπέντι.

ΑΛΕΚΟΣ. Κ' εγό, θαρίς δεν τον βλέπο.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Κ' εσί τον βλέπις... (Ονιροπόλα). Αλέκο, νά να πιάναμε κανένα...

ΑΛΕΚΟΣ. Θα πιάςυμε, Μιχάλι. Το δίχος άλο θα πιάςυμε.

ΜΙΧΑΛΙΣ (σιμόνι στον Αλέκο. Κ'ι διο στέκυντε με τι ράχι γιριζμένι στι ςάλα). Αλέκο, τί καλί βραδιά, πυ ίνε... Εςί μονάχα κίτακςε, τί όμορφι βραδιά ίνε... Μπορί τόρα τα πςάρια να τςιμπύνε.

ΑΛΕΚΟΣ. Τςιμπύνε...! Ετςι— ςιπ... ςιπ... Τραβάι...τραβάι κ' εςί μονάχα—χαπ, κε το πιάνις!

Εκίνι τιν όρα ο Κόςτας βγένι χαμπυριαζμένος απτα χαμόδεντρα, ςτιρίζετε πάνο ςτο ραβδί-τυ. περνάι ςιμά απτο γεφίρι, πιγένι ίςια ςτο ποτάμι. Βίχι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Αλέκο, κίτακςε, μια γριά.

ΑΛΕΚΟΣ. Πύ πιγένι;... Γιαγιά, πύ πιγένις!...

ΚΟΣΤΑΣ (ςταμάτιςε, ςάμπος να ακύι. Με γεροντικί φονί). Τί;...

ΜΙΧΑΛΙΣ. Πύ πιγένις, γιαγιά;

ΚΟΣΤΑΣ. Στο ςπίτι, πεδί-μυ, ςτο ςπίτι.

ΑΛΕΚΟΣ. Μα εςί πιγένις ςτο ποτάμι, γιαγιά.

ΚΟΣΤΑΣ. Δε βλέπο, πεδί-μυ, καλά. 'Οπυ με φέρνυν τα πόδια-μυ, εκί κε πιγένο.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Τιφλί ίςε, γιαγιά;

ΚΟΣΤΑΣ. Τιφλί ίμε πεδάκια-μυ, τιφλί. Στα γερατιά-μυ έπαθα ορνιθότιφλα.

ΑΛΕΚΟΣ. Ορνιθίςια;

ΚΟΣΤΑΣ. Ορνιθίςια, νε ορνιθίςια...'Αμα βραδιάζι, αν θέλις βγάλε τα μάτια-μυ, τίποτα δε βλέπο...Οχ-χο-χο...Εφχαριςτό, πεδάκια-μυ. Θα πάγο...

Πιγένι ςτιν αντικρινί μεριά, ςκοντάφτι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Πάλι δεν πας όπυ πρέπι, γιαγιά!...

ΑΛΕΚΟΣ. Εδό έλα, ςτο γεφίρι!

ΚΟΣΤΑΣ (πάλι δεν πιγένι ς' εκίνι τι μεριά, κυνάι μπροςτά-τυ το ραβδί). Νά τί έπαθα...Τζιγέρι ίθελα νάβρο, πεδάκια-μυ. Ι καλί ανθροπι λένε, ότι βοιθάι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Πάλι γιαγιά, δεν πιγένις όπυ πρέπι.

ΚΟΣΤΑΣ. Δεν πιγένο; 'Εχαςα το δρόμο. Μα το θεό τον έχαςα.

ΑΛΕΚΟΣ. Μα εςί τί κυμαντέρνις. Δεν πιγένις εκί, δεν πιγένις εδό. Γιατί δεν τι βοιθάς να περάςι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Κ' εςί γιατί ςτέκεςε;

ΑΛΕΚΟΣ. Μιχάλι, κςέρις τί—ας προβοδίςυμε τι γριά.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Στο ςπίτι; Δεν κάνι. Στο πόςτο, ίμαςτε.

ΑΛΕΚΟΣ. 'Οχι, μονάχα απτο γεφίρι, κι' ακόμα λιγάκι...

ΜΙΧΑΛΙΣ. Ας τιν προβοδίςυμε... Γιαγιά πάμε μαζί, θα ςε προβοδίςυμε λιγάκι...

ΚΟΣΤΑΣ. Θα με προβοδίςετε! Εφχαριςτό πεδάκια-μυ... Γιά ςτα χέρια-ςας κε ςτα πόδια-ςας...

Τα πεδιά προςεχτικά προβοδίςανε τον Κόςτα απτο γεφίρι. Μετά λίγι όρα, από πίςο-τυς πέραςε ο χαμπυριαζμένος Γιόργις. Ο Αλέκος κι' ο Μιχάλις γιρίζυνε πίςο.

ΑΛΕΚΟΣ. Απτι γριά χόμα μιρίζι, κ' εκίνι περπατάι τι νίχτα.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Με τιν ορνιθότιφλα.

ΑΛΕΚΟΣ. 'Επρεπε να κάτςι ςτο ςπίτι-τις κε να μιν ανακατόνετε παντύ. Γιατί... (Αμέςος). Μιχάλι! Μα πιανύ γριά ίνε;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Πιανύ; Πιανύ... Σοβαρά—πιανύ γριά ίνε;

ΑΛΕΚΟΣ. Κάπια κςένι γριά ίνε.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Α... το κςέρο! 'Ινε γριά εκίνυ... τυ Μαχάρ Κριβόι, πυ κάθετε πέρα απτο περιβόλι...

ΑΛΕΚΟΣ. Κάτι ίπες κ' εςί! Ι γριά τυ Μακάροφ ακόμα βλέπι καλά. Δυλέβι πτινοτρόφος ςτιν κολχόζικι φέρμα. Αφτί δεν ίνε.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Κ' εγό ςυ λέγο, αφτί ίνε.

ΑΛΕΚΟΣ. Τςςς...Σόπα (φονάζι). Στάςυ, πιος έρχετε;

ΦΟΝΙ ΤΥ ΠΑΒΛΥ. Εγό ίμε!...

Κρίπςυ— πράτζςια.
Ανίφορος—ποντιόμ.
Καταςκίνοςι—τάμπορ.
Καταχλέβο—ομπβορόβιβατ.
Κατόπι—βςλιεντ.
Κάνκελα—περίλα.
Σκοπιά—βίςςκα.

3.

Μπένι ο Πάβλος.

ΠΑΒΛΟΣ. Λιπόν πος φιλάγετε, πεδιά;

ΜΙΧΑΛΙΣ. 'Ιμαστε σίμφονι να φιλάκςυμε κ' όλι τι νίχτα. Καλά ίνε.

ΠΑΒΛΟΣ. Κανένας δεν πέρασε;

ΑΛΕΚΟΣ 'Οχι... μόνο μια γριά...

ΠΑΒΛΟΣ. Πιὰ γριά;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Μια ορνιθίςια...ίτε πος τι λένε, ι γριά τυ Μακάροφ, πυ δυλέβι στι φέρμα. (Γλίγορα). Τέτια γελία, ςκοντάφτι, τίποτα δε βλέπι...

ΑΛΕΚΟΣ. Ορνιθότιφλα έπαθε. Λίγο έμινε να πνιγί.

ΠΑΒΛΟΣ. Κιτάκςτε, πεδιά, να μιν πάθετε κ' εςίς ορνιθότιφλα.

ΑΛΕΚΟΣ. Τί λες.

ΠΑΒΛΟΣ. Εγό επίτιδες ίρθα ακόμα μια φορά να ςας πο, ότι ι κλέφτες ίνε πονιρί. 'Εχυμε τι γνόμι, ὀτι κάθε φορά μεταμφιέζυντε...

ΜΙΧΑΛΙΣ. Μετα... Μετα...

ΠΑΒΛΟΣ. Μεταμφιέζυντε. Φορύν ρύχα γέρυ ίτε κάπιυ άλυ...Ε, καλά, θα πάο. Γλίγορα θἄρθυν ι κομςομόλι να φιλάκςυν στο γεφίρι.

Φέβγι.

ΑΛΕΚΟΣ. Μιχάλι, τί θα γίνι αν ι γριά ίτανε αφτός;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Ο κλέφτις;

ΑΛΕΚΟΣ. Νε...

ΜΙΧΑΛΙΣ. 'Οχι...Μα ι ορνιθότιφλα;..

ΑΛΕΚΟΣ. Μπορί. Λιπόν, ας το κςέρετε, κλέφτες. Θα ςας δίκςυμε τόρα, πος να μεταμφιέζεςτε!..

ΜΙΧΑΛΙΣ. 'Ιςιχα. Κάπιος έρχετε. (Κιτάζι). Κάπιος γέρος...Με το ραβδί.

ΑΛΕΚΟΣ. Νά αφτός ίνε, μεταμφιεζμένος...Κάθιςε πάνο στα χάνκελα κε περίμενε. Κι' άμα θα ςιμόςι να τον αρπάκςυμε.

Κάθυντε πάνο στα χάνκελα, ο ένας αντίκρι στον άλο. Κάθυντε ςφιρίζοντας.

4.

Μπένι, ο γερο-Θανάςις· άμα ίδε τα πεδιά σταμαται φοβιζμένα, κιτάζι ολόγιρα-τυ. Κςεκίνιςε—τα πεδιά ςίκοςαν τα κεφάλια-τυς πάνο, κίτακςαν,—ο γερο—Θανάςις σταμάτιςε, τραβίχτικε πίςο. Επιτέλυς κςεκίνιςε άφοβα πάλι, πιγένι. 'Αμα πάτιςε πὰνο στο γεφίρι, τα πεδιά ςικόνυντε τον αρπάζυν απτα χέρια-τυ

ΑΛΕΚΟΣ }
ΜΙΧΑΛΙΣ } Αχά! Στάςυ!

ΓΕΡΟΣ (ἀθελα κάθετε). Θεέ-μυ, θεέ-μυ, θεὲ-μυ!.. Τί έπαθα... ('Ακςαφνα). Γλιτόςτεμε.

ΑΛΕΚΟΣ. Στάςυ! Θα δίκςο πος φονάζυνε!

ΜΙΧΑΛΙΣ. 'Ελα ςιμά, έλα ςιμά, μιν κάνις τςακίζματα. Αλέκο, με τα γένια!

ΑΛΕΚΟΣ. Τί λες! Εκίνος τα κόλιςε, τράβικςέ-τα κε θα τα βγάλις.

Ο γερο-Θανάςις άθελα πιγένι ςιμά-τυς

ΜΙΧΑΛΙΣ. Τί ίνε πυ κάνις. Το γέρο απτα γένια. Βρε γέρος ίνε!

ΑΛΕΚΟΣ. Απο πύ το βλέπις πος ίνε γέρος!.. (Τον τραβάι απτα γένια). Μιχάλι—Α.. στα ςοβαρά ίνε γένια.

ΜΙΧΑΛΙΣ (ςοβαρά). Καλά τα κόλιςε.

Ο Αλέκος τραβάι τα γένια-τυ.

ΓΕΡΟ-ΘΑΝΑΣΙΣ. Οι, γλιτὸςτε-με, ςας παρακαλό!.. Το κεφάλι-μυ κόβυν!..

Τα πεδιά τα χάςανε, τραβιύντε πίςο.

ΑΛΕΚΟΣ. Παπύ... εςί στα ςοβαρά ίςε παπύς;..

ΓΕΡΟΣ (ιςίχαςε). 'Οχι, επίτιδες έγινα γέρος, για να με τραβίκςετε απτα γένια.

ΜΙΧΑΛΙΣ (τον κιτάζι). Αφτός ίνε ο γερο-Θανάςις!.. Γερο-Θανάςι, εςίς ίςτε;

ΓΕΡΟΣ (αρχίζι να θιμόνι). Μα πύ βρέθικε τέτιος νόμος, να τραβάτε απτα γένια τι νίχτα. Μίπος κάπιος τράγος ίμε;

ΑΛΕΚΟΣ. Παπύ, μι θιμόνετε.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Εμίς δεν το κςέραμε.

ΑΛΕΚΟΣ. Παπύ, γιατί περπατάτε τι νίχτα; Γιατί δεν ίςτε στον κάμπο;

ΓΕΡΟΣ. Τί διχιτίς ίςε στο γεφίρι κε με ροτάς;

Στιρίζετε—υπιράετςα.
Αντικρινός—προτιβοπολόζζνιι.
Σκοντάφτι—ςποτικάετςα.

Τζιγέρι—πεζάνκα.
Κυμαντέρνο—χομάντοβατ.
Προβοδίζυμε—προβεςτί.

Πτινοτρόφος—πτιτςεβόντ.
Επίτιδες—ναρότζνο.
Πονιρός—χίτριι.

Μεταμφιέζυντε—περεοντεβάιυτςια,

ΜΙΧΑΛΙΣ. Εμίς παπύ, ίμαστε πιονέρι φρυρί.

ΑΛΕΚΟΣ. Τυς κλέφτες πιάνυμε.

ΓΕΡΟΣ. Πιύς κλέφτες;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Εκίνυς, πυ κατακλέβυν τα κολχόζικα σπίτια.

ΓΕΡΟΣ. Τυς κλέφτες πιάνετε κε τα γένια τραβάτε;

ΑΛΕΚΟΣ. Εσίς μι μας λέτε άπρεπα λόγια, καλίτερα να πίτε, γιατί ίρθατε εδό;

ΓΕΡΟΣ. Γιατί ίρθα; 'Ιρθα εδό, λιπόν, να...

Ακύετε γάβγιζμα σκίλον, σφίριγμα, φονές, ποδοβολιτό, πυ σιμόνι.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Ας τρέκσυμε, Αλέκο! Αλιότικα δίχος εμάς θα τον πιάσυνε..

ΑΛΕΚΟΣ. Ας τρέκσυμε γλίγορα!

ΓΕΡΟΣ. Σταθίτε, πεδιά. Πιόνα έπιασαν, τρέκστε εδό, στο γεφίρι. Εδό θα τον...

Το ποδοβολιτό ακύετε πιο σιμά.

5.

Μπένι ο Γιόργις λαχανιαζμένος. Τον αρπάζυν ο Μιχάλις κι' ο Αλέκος. Ο Γιόργις γλιτόνι κε τρέχι στιν αγκαλιά τυ γέρυ. Εκίνος τον ρίχνι κάτο κε κάθετε πάνο-τυ.

ΓΕΡΟΣ. Στάσυ, δε θα μπορέσις να φίγις. Ο γερο-Θανάσις έχι ακόμα τις δινάμις-τυ, δε θα σ' αφίσι. Αχ, αναθεματιζμένε!.. (Θέλι να τον χτιπίσι).

ΜΙΧΑΛΙΣ. Γέρο, δεν κάνι να τον χτιπίσις.

ΓΕΡΟΣ. Σαλάτα θα τον κάνο (πιγένι σιμά-τυ). Σίκο, αλιότικα θα σε χτιπίσο με το ραβδί-μυ. (ο Γιόργις σικόνετε). Νά πιος έκλεπσε από μένα το παλτό, πυ μυ δόσανε για βραβίο.

6.

Μπένυν ο Γιάνις κι' ο Γριγόρις με τον κομσομόλο·

ΓΙΑΝΙΣ. Πύ ίνε ο κλέφτις-μας;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Γιατί ίνε δικός-σας. Εμίς τον πιάσαμε.

ΓΡΙΓΟΡΙΣ. 'Οχι, δικός-μας ίνε. Εμίς θέλαμε να τον πιάσυμε.

ΑΛΕΚΟΣ. Κ' εμίς τον πιάσαμε...

ΓΕΡΟΣ. Νε, θα τον πιάνατε, αν δεν ίμυνα εγό, διο φορές κιόλας (στο Γιάνι κε στο Γριγόρι). Πιγένετέ-τον καλίτερα στο σελσοβιέτ. Γιατί μπορί ακόμα κάπιος να τρέκσι.

ΚΟΜΣΟΜΟΛΟΣ. Λιπόν, πάμε. Κε κίτακσε ότε να μιν το βάλις στο νύ-συ να τρέκσις—θα σε τυφεκίσο. Πάμε.

Ο Γιάνις, ο Γριγόρις κι' ο κομσομόλος πιγένυν το Γιόργι.

ΓΕΡΟΣ (τινάζετε). Αχ, αναθεματιζμένε... Αχ, διαβολόπεδο. Το παλτό, πυ με βραβέψανε κλέβις;.. Θα συ δίκσο πος κλέβυνε... Σάμπος ι καρδιά-μυ το ίκσερε... Ολάκερι μέρα σιμά στιν αλονιστικί μιχανί, σάμπος κάπιος περπατύσε από πίσο-μυ κε πσιθίριζε: πίγενε, κε πίγενε στο σπίτι. (Ακύετε πάλι γάβγιζμα τον σκίλον, σφίριγμα, ίστερα γίνετε ισιχία.)

ΜΙΧΑΛΙΣ. Ο!.. (Ακύι). 'Ιτε έφιγε εκίνος, ίτε άλον έπιασαν...

ΓΕΡΟΣ. Δε θα φίγι. Γιατί έχι ένα δρόμο,—απτο γεφίρι.

ΑΛΕΚΟΣ. 'Ερχετε... Εδό έρχετε...

ΓΕΡΟΣ. Κρίφτικε! Γλίγορα!..

ΜΙΧΑΛΙΣ. Να κριφτύμε; Δεν ίμαστε φοβιτσιάριδες για να κριφτύμε.

ΓΕΡΟΣ. Καλά λένε, ότι ίσε μικρός! Θα μας δι πάνο στο γεφίρι κε θα τρέκσι πίσο, πέρα απτο ποτάμι. Εδό πρέπι να κσέρις τι σιμένι παραβολικί γραμί. Λιπόν, γλίγορα, πίσο απτα χαμόδεντρα!..

ΜΙΧΑΛΙΣ. Μορέ, Αλέκο, χαλβάδες ίμαστε!..

Κρίβυντε πίσο απτα χαμόδεντρα

7.

Μπένι ι «γιαγιά»—ο Κόστας. 'Αμα κίτακσε ολόγιρά-τυ, αρχίζι να λίνι τι ζόνι τυ φυστανιύ. Αππις διο μεριές μπένυν ο Μιχάλις κι, ο Αλέκος.

ΜΙΧΑΛΙΣ }
ΑΛΕΚΟΣ } Στάσυ!

Ο Κόστας ίθελε να τρέκσι μπρος, μα ο γέρο-Θανάσις κόβι το δρόμο-τυ. Ο Κόστας τραβιέτε πίσο, τα φυστάνι-τυ κατεβένι, εκίνος μπερδέφτικε κ' έπεσε. Απτο γεφίρι μπένι ο Παβλος. Ο Κόστας σίκοσε το κεφάλι-τυ, κίτακσε—αποτραβίχτικε—Τον τριγιρίζυνε.

ΓΕΡΟΣ. Κίτακσε πια γριά ίνε!

ΠΑΒΛΟΣ. Να ίνε εκίνι ι ορνιθότιφλα!

Μπένυν διο κομσομόλι με τα τυφέκια.

ΠΡΟΤΟΣ. Τον πιάσατε;

ΔΕΦΤΕΡΟΣ. Μίπος δε βλέπις;

ΠΡΟΤΟΣ. Κίτακςε, ακόμα ίνε κε ντιμένος ςα μαςκαράς.

ΓΕΡΟΣ. Πιάςτικες, αναθεματιζμένε. Πιγένετέ-τον ςτο ςελςοβιέτ.

ΠΑΒΛΟΣ. Μιχάλι, Μιχάλι! Πιγένετε κ' εςίς. Για ίνε κερός να κιμιθίτε.

ΑΛΕΚΟΣ. Μα το πόςτο;

ΠΑΒΛΟΣ. Μι νιάζεςτε. Εδό έρχυντε τόρα ι κομςομόλι. Πάμε.

ΠΡΟΤΟΣ (ςτον Κόςτα). Λιπόν, γιαγιά, κςεκίνιςε.

ΔΕΦΤΕΡΟΣ. Το φυςτάνι πάρε, θα το χριαςτίς ακόμα.

ΓΕΡΟΣ. Πίγενε, πίγενε! Αχ, αναθεματιζμένε. Το βραβίο-μυ κλέβις!

I κομςομόλι κι' ο γέρος πιγένυνε τον Κόςτα. Ο Μιχάλις κι' ο Αλέκος κρατύνε τον Πάβλο.

ΜΙΧΑΛΙΣ. Παβλάκι, ςτάςυ...

ΑΛΕΚΟΣ. Παβλάκι, κανένα δε θα το πις;

ΠΑΒΛΟΣ. Τί;

ΜΙΧΑΛΙΣ. Για τι γριά.

ΑΛΕΚΟΣ. Για... τιν ορνιθότιφλα...

ΠΑΒΛΟΣ. Κ' εςίς θαρύςατε, ότι ςας ςτίλανε να πέκςετε μόνο ςτο πιονέρικο πόςτο!

ΜΙΧΑΛΙΣ. Θα το πις;

ΠΑΒΛΟΣ. Εςίς ίςτε πιονέρι. Ι ίδιι πρέπι να το πίτε. Για να γίνι κε ςτυς άλυς μάθιμα.

ΑΒΛΕΑ

Κολνό—κλέιτ.
Τράγος—κοζιόλ.
Διικιτίς—νατζάλνικ.
Ποδοβολιτό—τòποτ νογ.
Λαχανιαζμένος—ζαπιχάβςςιιςια.
Δεν κάνι—νελζιά.
Κιόλας—ντάζζε.
Πςιθιρίζι—ςςέπτζετ.
Παραβολικί γραμί—τραεκτόρια.
Χαλβάδες—ςςλιάπι.
Ζόνι—πογιαςόχ.
Μπερδέφτικε—ζαπύταλςα
Τριγιρίζυνε—οχρυζζάιυτ.

I ΚΑΤΣΙΚΕΣ ΤΥ ΓΑΜΠΙΙ

(ΠΑΡΑΜΙΘΙ ΤΟΝ ΟΣΕΤΙΝΟΝ)

Στα βυνά, πάνο απτιν απςιλί ρεματιά, ςτον πιο απόκριμνο βράχο ζύςε ένας φτοχός άνθροπος, πυ τον λέγανε Γάμπιι.

Ο Γάμπιι ίχε γινέκα. Ο Γάμπιι ίχε πολί παλιό ςπίτι. Ίχε ακόμα ο Γάμπιι κε κατςίκια—τρις κατςίκες με τρία μικρά ζβέλτα κατςικάκια. Ο Γάμπιι δεν ίχε άλο τίποτα εκςόν απτις τρις κατςίκες κε τα τρία κατςικάκια. Δεν ίχε ύτε γάτα, ύτε καμιά ορνιθύλα. Μα ι κατςίκες τυ Γάμπιι δεν ίταν απλές. Ι μια κατςίκα ίχε μια κιλιά, ι άλι —διο κιλιές κ'ι τρίτι κατςίκα ίχε τρις κιλιές. Καλές ίταν ι κατςίκες, πολί γάλα δίνανε: ι κατςίκα με τις διο κιλιές έδινε διο φορές

περιςότερο γάλα απτιν κατςίκα, πυ ίχε μια κιλιά, κ'ι κατςίκα πυ ίχε τρις κιλιές, έδινε τρις φορές περιςότερο γάλα απτιν κατςίκα, πυ ίχε μια κιλιά. Απτο γάλα, πυ έδιναν ι κατςίκες, ι γινέκα τυ Γάμπιι έκανε βύτιρο, τιρί κε μ ζίθρα.

Κάθε προί, άμα χρομάτιζαν ι πρότες αχτίδες τυ ίλιυ με κόκινο χρόμα τις κοριφές τον βυνόν, ι γινέκα τυ Γάμπιι έδιοχνε τις κατςίκες να βόςκυν ςτο βοςκότοπο. Κε ο βοςκότοπος ίταν πολί απςιλά, λίγο χαμιλότερα απτυς πάγυς, πυ καθόλυ δε λιόνυνε. Για να πας ςτο βοςκότοπο, έπρεπε να περάςις από ςτενό μονοπάτι ανάμεςα ςε μιτερύς βράχυς, πάνο απτις μάβρες ρεματιές.

Ι γινέκα τυ Γάμπιι άφινε τις κατςίκες ςτο βοςκότοπο κ'ι ίδια πίγενε ςτο ςπίτι. Ι κατςίκες όλι τι μέρα βόςκανε ςτο μετακςένιο χόρτο κε το βράδι γιρίζανε ςτι μάντρα τυ Γάμπιι. Πρότα-πρότα ερχότανε ι κατςίκα με τι μια κιλιά, από πίςο-τις ι κατςίκα με τις διο κιλιές κε τελεφτέα ερχότανε ςτο ςπίτι ι κατςίκα με τις τρις κιλιές.

Έτςι ζύςε ο Γάμπιι με τι γινέκα-τυ κε με τις τρις κατςίκες.

Μα ι εφτιχία ίνε ςαν ίλιος ςτι ςινεφιαζμένι μέρα: μια φένετε, μια χάνετε.

Ι δυλιά έγινε έτςι.

Ακεβοκατέβενε ο νκρίζος καςιδιάρικος

Κατςίκα—κοζά. Παραμίθι—ςκάζκα. Ρεματιά—υςτζέλιε. Απόκριμνος—οτβέςνιι. Βράχος—ςκαλά. Ζβέλτος—ρέζβιι. Εκςόν—κρόμε. Ορνιθύλα—κύροτζκα.

λίκος απ' αφτά τα βυνά κε τα μονοπάτια. Ανεβοκατέβενε μια μέρα, ανεβοκατέβενε άλι μέρα, κε δεν μπορύςε να βρι κανένα φαγί. Μα ο λίκος ίδε: κάθε πρωί ι γριά διόχνι τις τρις κατςίκες στον απάνο βοςκότοπο. Κε κάθε βράδι ι κατςίκες γιρίζυνε στο ςπίτι απτο βυνίςιο μονοπάτι.

Κε ςκέφτικε ο λίκος: «Καλό θα ίτανε να φάγι κανίς το παχί κρέας τις κατςίκας»

Σκέφτικε κ' έτρεκςε πάνω απτο μονοπάτι. Βλέπι ςτο πιο βυνίςιο μονοπάτι ίνε μια βαθιά χαραμάδα ςτο βράχο. Ο λίκος μπίκε μέςα ς' αφτί τι χαραμάδα, κάθιςε εκί μέςα, ςα να ίνε ςτο ςπίτι-τυ, κε ςκὲφτετε: «'Αβριο θα φάγο τιν κατςίκα με τι μια κιλιά».

'Ετςι ςκέφτικε, γίριςε απτο ένα πλεβρό στο άλο κε κιμίθικε ςτιν τρίπα-τυ.

Κ' ι γινέκα τυ Γάμπιι όπος κε πάντα τ' άλο πρωί έδιοχνε τις κατςίκες στον απάνο βοςκότοπο κε τις ἀφιςε να βόςκυν ςτο μετακςένιο χόρτο.

Ι κατςίκα με τι μια κιλιά γλίγορα χὸρταςε—μίπος πολί κερό χριάζετε να γιομίςι μια κιλιά με χόρτο;

Χόρταςε, χτένιςε με τι μακριά γλόςα το πιχτὸ μαλί-τις κε τράβικςε για το ςπίτι.

Πιγένι ι κατςίκα με τι μια κιλιά ςτο ςπίτι απτο βυνίςιο μονοπὰτι, μόλις ςέρνι το βιζί-τις.

Νά ἐφταςε ςτο βράχο, όπυ ζύςε ο κακός λίκος.

Ο λίκος βγίκε αντίκρι-τις κε λέι:

— Γιά-ςυ, κατςίκα.

— 'Ορα-ςυ καλί,—απαντάι ι κατςίκα.

— Τί ίνε πάνο ςτο κεφάλι-ςυ; ροτάι ο λίκος τιν κατςίκα με τι μια κιλιά, κι' ο ίδιος δίχνι τα κέρατά-τις.

— Αφτά ίνε χερύλια για τα πιρύνια τυ Γάμπιι,—απαντάι ι κατςίκα.

— Μα αφτό τί ςακί ίνε;

— Αφτό ίνε ςακί με γάλα για το Γάμπιι, για τι γινέκα-τυ κε για το ζβέλτο-μυ κατςικάκι.

Ο λίκος ρίχτικε πάνο ςτιν κατςίκα με τι μια κιλιά, τιν κομάτιαςε κε τιν έφαγε. Κε τα νίχια κε τα κοκαλάκια τα κατάπιε ο καςιδιάρικος λίκος. Μόνο τα κέρατά-τις ἀφιςε: «Ας κάνι ο Γάμπιι χερύλια για τα πιρύνια», ςκὲφτικε ο κακός λίκος.

Γελάι ο λίκος απτι χαρά-τυ, δίχνι τα δόντια-τυ, πιδάι από πέτρα ςε πέτρα, από βράχο ςε βράχο, κ' ίςτερα μπίκε ςτιν τρίπα-τυ κε κιμίθικε βαθιά.

Το βράδι ίρθε ςτο ςπίτι ι κατςίκα με τις διο κιλιές. 'Ιςτερα ίρτε ι κατςίκα με τις τρις κιλιές, δεν ίρθε μόνο ι κατςίκα, πυ ίχε μια κιλιά.

— Μα πύ ίνε ι κατςίκα με τι μια κιλιά;—ροτάι ο Γάμπιι.

— Από πύ να κςέρυμε;—απαντὺνε ι κατςίκες.—Γιόμιςε τιν κιλιά-τις με μετακςένιο χόρτο, ίπιε κρίο νερό απτο πιγάδι. Χτένιςε το πιχτό-τις μαλί με τι μακριά γλόςα, τράντακςε τα γένιά-τις, πυρφύτιςε κε απτο μονοπάτι ίςιχα πίγενε ςτι μάντρα.

Ο Γάμπιι λιπίθικε τιν κατςίκα με τι μια κιλιά, μα τίποτα δεν ίπε.

Το άλο πρωί ι γινέκα τυ Γάμπιι έδιοχνε πια ςτον απάνο βοςκότοπο όχι τρις κατςίκες, μα μόνο διο. Τις άφιςε να βόςκυν, κε γίριςε πίςο ςτο ςπίτι.

'Οταν ο ίλιος βγίκε ςτιν τέταρτι κορφί τον βυνόν, ι κατςίκα με τις διο κιλιές ολότελα χὸρταςε από μετακςένιο χόρτο κε το βιζί-τις γιόμιςε ςα ςακί με γὰλα για το ζβέλτο κατςικάκι, για το Γάμπιι κε για τι γινέκα-τυ.

Τότε ι κατςίκα με τις διο κιλιές τράντακςε τα γένια-τις, τέντοςε το λεμό-τις κε βλιχίθικε με λεπτί φονί, κ' ίςτερα αγάλια-αγάλια πίγενε ςτι μάντρα απτο γνόριμο μονοπάτι.

Κι' ο κακός λίκος ςτιν τρίπα περίμε-

Απλές—προςτὶε.
Μιζὶθρα—τβορόγ.
Χρωματίζο—οκράςςιβατ.
Αχτίδες—λυτζί.

Κοριφί—βερςςίνα.
'Εδιοχνε—βιγονιάλα.
Βοςκότοπος—πάςτμπιςτζε.
Πὰγος—λιόντ.

Μονοπάτι—τροπίνκα.
Μιτερός—όςτριι.
'Ιδια—ςαμά.
Μεταχςένιο—ςςόλκοβιι.

Εφτιχία—ςτζάςτιε.
Ανεβοκατέβενε—ρίςκαλ.
Νκρίζος—ςέριι.

νε πια τιν κατςίκα με τις διο κιλιές κε μύνκριζε.

Μα πός να μι μυνκρίζι ο κακός λίκος, αφύ ίνε πιναζμένος;

Κι' άκςαφνα ακύι ο λίκος χτίπιμα νιχιόν πάνο στις πέτρες.

— Αχά! 'Ερχετε το παχί-μυ δίπνο, —ίπε ο λίκος, έπαπςε να μυνκρίζι, πίδιςε ςτο μονοπάτι κε με γλικιά φονί λέι:

— Καλιμέρα, καλί κατςίκα!

— Καλιμὲρα,—απαντάι ι κατςίκα με τις διο κιλιές.

— Τί ίνε αφτά πάνο ςτο κεφάλι-ςυ; —ροτάι πάλι ο λίκος, κε δίχνι τα κέρατά-τις.

— Χερύλια για τα πιρύνια τυ Γάμπιι.

— Μα αφτό το ςακί;

— Αφτό ίνε ςακί με γάλα για τα μικρά-μυ κάτςικάκια.

Πίδιςε ο λίκος, ρίχτικε πάνο στιν κατςίκα κε τιν έφαγε όλι. Κε τα νίχια, κε τα κόκαλα κατάπιε ο καςιδιάρικος λίκος. Μὸνο τα κέρατά-τις άφιςε. «Ας κὰνι ο Γὰμπιι χερύλια για τα πιρύνια», ςκέφτικε ο λίκος.

Παχιά ίτανε ι κατςίκα! —χέρετε ο λίκος.—Αχ, τί καλά χόρταςα! Κι' άβριο θα φάγο τιν κατςίκα, με τις τρις κιλιές. Εκίνι φένετε ίνε πιο παχιά απ' όλες τις κατςίκες στον κόζμο.

Πιδάι ο λίκος από βράχο ςε βράχο, απὸ πέτρα ςε πέτρα μπίκε στιν τρίπα κε κιμίθικε βαθιά. Καλίτερα να μιν κςιπνίςι καθόλυ!

'Οταν το βράδι ι κατςίκα με τις τρις κιλιές γίριςε στο ςπίτι, ο Γάμπιι φοβίθικε κε τι ροτάι:

— Πύ ίνε ι κατςίκα με τις διο κιλιές;

— Δεν κςέρο. 'Οταν ο ίλιος κατέβικε ςτιν τέταρτι κοριφί τον βυνόν, εκίνι πυρφύτιςε, τράντακςε τα γένια-τις κε απτο γνόριμό-μας μονοπάτι πίγενε κάτο ςτι μάντρα.

— Αλίμονό-μυ το δίςτιχο!—φόνακςε ο φτοχός Γάμπιι.—Χτες δεν ίρθε ι κατςίκα με τι μια κιλιά. Τόρα δεν ίνε ι κατςίκα με τις διο κιλιές.

Λιπότανε ο Γάμπιι. Λιπότανε ι γινέκα-τυ. 'Ιστερα αρμέκςανε τιν κατςίκα με τις τρις κιλιές, πότιςαν τα κατςικάκια κε ι ίδιι ίπιαν. 'Ιστερα έπεςαν να κιμιθύν.

Κε τί να έκαναν άλο; Τίποτα.

Το πρωί νορίς ι γινέκα τυ Γάμπιι έδιοχνε τιν τελεφτέα-τις κατςίκα με τις τρις κιλιές στον απάνο βοςκότοπο. 'Αφιςε εκί τιν κατςίκα κε γίριςε ςτο ςπίτι.

Καςιδιάρικος—πλεςςίβιι.
Παχί—ζζίρνοε.
Χαραμάδα—ςτζελ.
Μίτος—ράζβε.
Τράβικςε—ναπράβιλας.
Μόλις—γέλε.
Σέρνι—τάςτζιτ.
Βιζί—βίμια.
Αντίκρι—ναπρότιβ.
Χερύλια—νακονέτζνικι.
Πιρύνια—βίλι.
Ρὶχτικε—ναμπρόςιλςια.
Κοκαλὰκια—κόςτοτζκι.
Πιδάι—πρίγαετ.
Τράντακςε—τριάχνυλα.
Πυρφύτιςε—φίρκνυλα.
'Ιςιχα—τίχο.
Λιπίθικε—ποζζαλὲλ.
Ολότελα—ςοβςέμ.
Τέντοςε—προτιανύλα.
Βλιχίθικε—ζαμπλέαλα.
Λεπτός—τόνκιι.
Γνόριμος—ζνακόμιι.
Αφύ—έςλι, ραζ.

Ι κατςίκα με τις τρις κιλιές όςπυ να ςκοτινιάςι τςιμπύςε το μεταχςένιο χόρτο, έπινε νερό απτο πιγάδι, έκοβε φίλα κε κλαδιά απτα χαμόδεντρα. Κι' ολοτελα χόρταςε. Κι' όταν απτο ςκοτάδι ι μακρυλές κόρες τον ματιόν τις κατςίκας με τις τρις κιλιὲς έγιναν ςτρονκιλές, εκίνι πυρφύτιςε, τράνταχςε τα γένια-τις, χτένιςε με τι μακριά γλόςα το μαλί-τις κε ίςιχα πίγενε ςτι μάντρα απτο γνόριμο βυνίςιο μονοπάτι. Κι' από πίςο-τις τρέχανε ολàκερα ποτάμια από γάλα.

Κι' ο λίκος πολίν κερό πια περίμενε τιν κατςίκα με τις τρις κιλìες. Πιδάι ο λίκος από πέτρα ςε πέτρα, από βράχο ςε βράχο. Τρίζι τα δόντια-τυ απτο κακό-τυ.

'Ακςαφνα àκυςε το χτίπιμα τον νιχιόν. 'Ερχετε ι κατςίκα με τις τρις κιλιές, πύρφυτά, τραντάζι τα γένιά-τις κε από πίςο-τις τρέχυν ποτάμια από γάλα.

'Οταν ι κατςίκα με τις τρις κιλιὲς ίρθε πολί ςιμά, χαμογέλαςε ο καςιδιάρικος λίκος, έδιχςε τα δόντιά-τυ κε γλικομίλιτα λέι:

— Καλιςπέρα, καλί κατςίκα! Από πύ έρχεςε κε πύ πιγένις;

Καλιςπèρα, νκρίζε λίκε. Πιγένο απτον απάνο βοςκότοπο ςτι μάντρα τυ Γάμπιι,— απαντάι ι κατςίκα.

— Μα τί èκανες ςτον απάνο βοςκότοπο—ροτάι ο λίκος.

— Γίρεβα τον κακύργο λίκο, πυ έφαγε τις αδερφὲς-μυ: τιν κατςίκα με τι μια κιλιά κε τιν κατςίκα με τις διο κιλιές. Θέλο να κυτρίςο κε να ςκοτόςο αφτόν το λίκο.

— Τί ίνε αφτά πάνο ςτο κεφάλι-ςυ;

— Πιρύνια τυ Γάμπιι, για να καρφόςι το λίκο ςτιν κιλιά.

'Ετρεμαν τα πόδια τυ λίκυ. Σιμάζεπςε τιν υρά-τυ. Γίριςε τι μύρι-τυ κε ςκέφτικε: «Πός να φίγο ζοντανός»! Μα φοβάτε να ςαλέπςι απτον τόπο-τυ. Φοβάτε ο κακύργος, κε ροτάι τιν κατςίκα με τις τρις κιλιὲς:

— Τί ίνε αφτό, πυ ςέρνις ςτι γι;

— Γρανίτις απτο μάβρο βυνό για να ςκίςο το κεφάλι τυ καςιδιάρικυ λίκυ,—απαντάι ι κατςίκα.

Ολότελα φοβίθικε ο κακός λίκος, μύγκριςε απτο φόβο-τυ κε πίδιςε ςτιν τρίπατυ κε χόθικε ςτι γονιά.

Ι κατςίκα με τις τρις κιλιὲς ςίκοςε με τα κέρατά-τις ένα γρανίτι κε ςτὺμποςε τιν ίςοδο τις τρìπας. 'Ιςτερα πυρφύτιςε τράνταχςε τα γένια-τις κε πίγε ςτι μάντρα απτο ςτενό μονοπάτι.

Χάρικε ο Γάμπιι, όταν ίδε τιν τελεφτέα-τυ κατςίκα με τις τρις κιλιές. Χάρικαν κε τα τρία ζβέλτα μικρά κατςικάκια.

Κ'ι κατςίκα λὲι κατςικίςια ςτο Γάμπιι:

— Ο, νικοκίρι-μυ Γάμπιι! Τόρα κςέρο τί έγιναν ι αδερφές-μυ. Τις έφαγε ο κακός λίκος. Ζι ςτι ρεματιά ςτο πιο βυνίςιο μονοπάτι. Μα δε θα μπορέςι να φίγι απ' εκί ο κακός λίκος. Σίκοςα με τα κέρατά-μυ μια μεγάλι πέτρα κε μ' αφτί τιν πέτρα ςτύμποςα τιν ίςοδο τις τρίπας-τυ.

— 'Αβριο, άμα θα φέχςυν ι αχτίδες τυ προινύ ίλιυ τις κοριφές τον βυνόν, θα πάγο μαζί-ςυ κε θα τιμορίςο τον καςιδιάρικο λίκο,—λέι ο Γάμπιι ςτιν κατςίκα με τις τρις κιλιές.—Ορκìζυμε ςτι γι κε ςτον υρανό να τον κάνο ςτάχτι.

Το προί νορίς κςεκίνιςε ο Γάμπιι κ' ι κατςίκα με τις τρις κιλιές.

Πιγένυνε απτο ςτενό μονοπάτι. Μπροςτά πιγένι ι κατςίκα με τις τρις κιλιὲς. Πιγένι κε πυρφυτά, δίχνι το δρόμο πυ πιγένι ςτο λίκο.

Νά ίρθε ο Γάμπιι κε ι κατςίκα με τις τρις κιλιές ςτιν τρίπα τυ λίκυ. 'Εβγαλε ο Γάμπιι το γρανίτι κε φονάζι:

— Εςί, κακύργε! Γιατί έφαγες τιν κατςίκα-μυ με τι μια κιλιά; 'Εβγα απτιν τρìπα. Θα ςυ δίχςο πος τρόνε το κατςικίςιο κρέας

Δίπνο—ύζζιν.
Γλικομίλιτος—λàςκοβιι.
Καθόλυ—ςοβςέμ.
Αλίμονό-μυ—υβì, γόρε μνιε,
Λιπότανε—γορεβάλ.

Κλαδιά—βέτκι.
Χαμόδεντρο—κυςτ.
Χαμογέλανε—υλιμπνόλςα.
Νορίς—ράνο.

Κυτρίςο—ζαμποντάτ.
Κατςικίςια—πο-κοζλίνομυ.
Κακύργος—ζλοντέι.

'Ιςοδο—βχοντ.
Φέχςυν—οςβετιάτ.
Ορκίζυμε—κλιανύς.

Ακύι ο λίκος, κι' απτο φόβο-τυ δεν μπορί ύτε λέκςι να πι, μόνο τα δόντια-τυ τρίζι.

Τότε ο Γάμπιι ανέβικε πάνο στο βράχο κε φόνακςε με δινατί φονί στι ρεματιά:

— 'Ει νικοκιρά, άμα θα γενιθί ο γιός-συ κε θα μεγαλόσι, να τον στίλις στο δάσος. Ας βγάλι στο δάσος την εόνια οκσιά με τις ρίζες. Ας φτιάσι απ' αφτό το δέντρο λοστό κε φτιάρι. Με το φτιάρι θα κατασκάπσο την τρίπα τυ λίκυ. Μ'αφτό το λοστό θα τριπίσο το κεφάλι τυ κακύ λίκυ. Θα κσέρι πός να κλέβι τις κατσίκες-μυ!

Ο λίκος φοβ.θικε ακόμα πιο πολί. Σκέφτετε: «'Οσπυ να γενιθί ο γιος τυ Γάμπιι, όσπυ να μεγαλόσι, όσπυ να κσεριζόσι την εόνια οκσιά, όσπυ να κάνυν λοστό κε φτιάρι απ' αφτί την οκσιά, θα πεθάνο απτιν πίνα. Θα πεθάνο απτο φόβο.

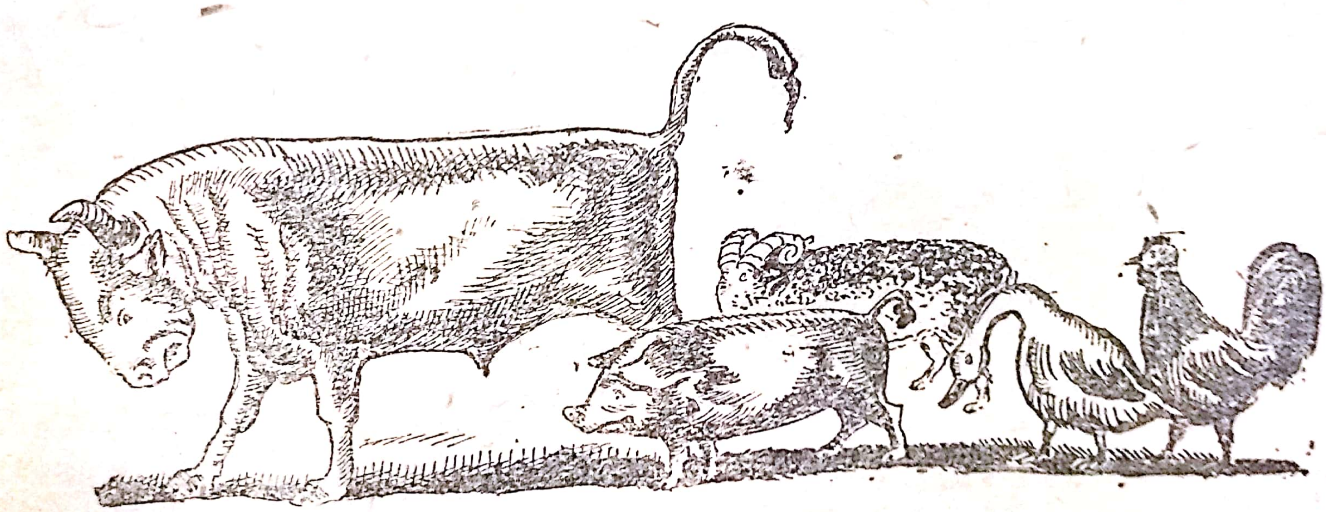
Κε πέθανε ο λίκος απτο φόβο στην τρίπα-τυ.

Πολίν κερό περίμενε ο Γάμπιι, μα ο λίκος όλο δεν έβγενε απτιν τρίπα-τυ.

Τότε ο Γάμπιι κίτακςε στιν τρίπα τυ λίκυ κε βλέπι: ο λίκος ίνε κσαπλομένος, τέντοσε τα πόδια-τυ, δε σαλέβι.

Χάρικε ο Γάμπιι, χάρικε ι κατσίκα με τις τρις κιλιές, ότι πέθανε ο κακός κε κασιδιάρικος λίκος. Ο Γάμπιι άπλοσε ένα ραβδί στι χαραμάδα κε έβγαλε τον πεθαμένο λίκο, ίστερα τον κσέγδαρε κε κρέμασε το τομάρι-τυ στιν πολί παλιά-τυ μάντρα.

Από τότε κ' ίστερα ι κατσίκα με τις τρις κιλιές βόσκι δίχος φόβο στο μετακσένιο χόρτο τυ απάνο βοσκότοπυ. Βόσκι κε πυρφυτά, τραντάζι τα γένια-τις. Κε τα τρία μικρά κατσικάκα μεγάλοσαν κ'έγιναν μεγάλες κατσίκες. Ολάκερι μέρα βόσκυνε μαζί με τι γέρικι κατσίκα με τις τρις κιλιές στο μετακσένιο χόρτο τυ απάνο βοσκότοπυ, κε το βράδι έρχυντε στι μάντρα τυ Γάμπιι κε φέρνυνε στο Γάμπιι κε στι γινέκα-τυ μεγάλα σακιά με γάλα.

Τομάρι—σσκύρα.
Ραβδί—πάλκα.

Εόνιος—βέτζνιι.
Οκσιά—μπυκ.

Λοστός—λομ.
Κατασκάπσο—ραζρόιυ.

Κσεριζόνο—ρτβατ ς κόρνεμ.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΥ

Ι ΔΙΟ ΦΙΛΙ

Ο ςκίλος λέι τις γάτας:
— Τα νίχια-ςυ ετιμάζις,
φιςάς κε καμπυριάζις.
Μα τί έχις κε θιμόνις;
Ος πότε ι τςακομί;
Κ' εκίνι:—Μι ζιγόνις,
ςε ςκίζο ςτι ςτιγμί!
—Για ςτάςυ, λέι ο ςκίλος,
δε θέλις να ίμε φίλος;
Μιλό ςτα ςοβαρά·
κε κύναε τιν υρά.
Τρογόμαςτε βδομάδες.
Πέρνις κε δίνις κςίλο.
Ας πάπςυν ι καβγάδες
κε δέκςυ με για φίλο.
Δε ςκέφτικες κομάτι,
πος απ'τι νκρίνια αφτί
θα μίνο μ' ένα μάτι,
θα μίνις μ'ένα αφτί;
Ι γάτα με ιςιχία
το πόδι κατεβάζι
τυ ςκίλυ ι ομιλία
ςε ςιλογί τι βάζι.
Λόγο τιμίς εδόςαν,
ίςαν εχθρί, φιλιόςαν.
Κςεχάςαν τί έχι γίνι.
Σιντρόφεπςαν. Ιρίνι.
— Βλέπο καλά; 'Ιχε χάζι;
Τ' αφεντικό φονάζι.
Πυ νἄν' ι διο κι κάτο,
πυ τρον' ςτο ίδιο πιάτο;

Ζιγόνο—πριμπλιζζάτςια.
Δέκςυ—πριμί
Νκρίνια—βορτζάνιε.
Σιλογὶ—ραζντύμιε.
'Ιχε χάζι—νιευζζέλε.

Ι ΠΕΡΙΠΕΤΙΕΣ ΤΥ ΜΙΥΝΧΑΥΖΕΝ

ΛΙΚΟΣ ΖΕΒΓΜΕΝΟΣ ΣΕ ΣΑΝΙΑ

Μα γλίγορα ίδα, ότι δεν ίνε βολικό να τρέχι κανίς το χιμόνα καβάλα πάνο στ'άλογο. Ίνε πολί καλίτερο να τακςιδέβις με τι σάνια. Αγόρασα μια πολί καλί σάνια κε πίγενα γλίγορα μ' αφτί πάνο στο μαλακό χιόνι.

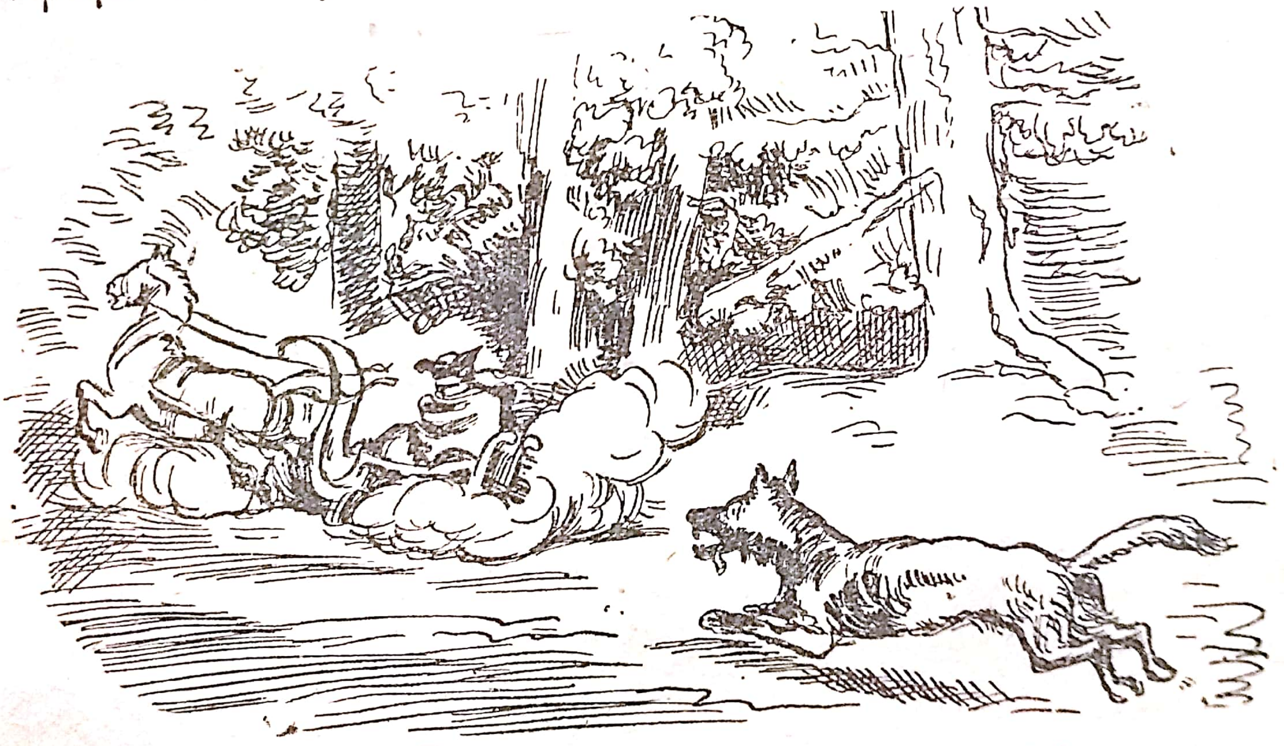
Κατά το βραδί μπίκα ς'ένα δάςος. Άρχιςα πια να νιςτάζο, κι' άκςαφνα άκςυςα τ' ανίςιχο χλιμίντριςμα τυ αλόγυ. Κίτακςα γλιτόςο.

Κςαπλόθικα κάτο στι σάνια κ'έκλιςα τα μάτια απτο φόβο-μυ.

Τ' άλογό-μυ έτρεχε σαν τρελό. Το τρίκςιμο τον δοντιόν τυ λίκυ ακυότανε πάνο απτ' αφτίμυ.

Μα, εφτιχός, ο λίκος δε με πρόςεκςε καθόλυ.

Πίδιςε πάνο απτι σάνια—ίςια πάνο απτο κεφάλι-μυ—κε ρίχτικε

πίςο-μυ κε ίδα με το φος τυ φενκαριύ ένα φοβερό λίκο, πυ ανίγοντας το στόμα-τυ με τα μεγάλα δόντια, έτρεχε πίςο απτι σάνια-μυ.

Δεν ίχα καμιά ελπίδα να στο καιμένο άλογό-μυ.

Το πιςινό μέρος τυ αλόγυ-μυ χάθικε ς'ένα λεφτό μέςα στο λέμαργο στόμα-τυ.

Το μπροςτινό μέρος απτι φρίκι κε τον πόνο κςακολυθύςε

να τρέχι μπρος.

Ο λίκος χονόταvε στ'άλογό-μυ ολοένα κε πιο βαθιά.

'Οταν ίρτα στον εαφτό-μυ, άρπακςα το καμτςίκι κε, δίχος να χάςο ύτε λεφτό, άρχιςα να χτιπό τ'αχόρταγο θεριό.

Μύνκριςε κε ρίχτικε μπρος.

Το μπροςτινό μέρος τυ αλόγυ, πυ δεν το ίχε φάγι ακόμα ο λίκος, έπεςε απτα χάμυρα στο χιόνι, κι' ο λίκος βρέθικε στον τόπο-τυ!

Δεν μπορύςε να κςεφίγι απ' αφτά τα χάμυρα, ίτανε ζεβγμένος ςαν άλογο.

Κςακολυθύςα να τον χτιπό μ'όλα τα δινατά-τυ.

'Ετρεχε όλο μπρος, τραβόντας τι ςάνια-μυ.

Τρέχαμε τόσο γλίγορα, πυ ίςτερα από διο-τρις όρες μπίκαμε καλπάζοντας στιν Πετρύπολι.

Ι ςαςτιζμένι κάτικι τις Πετρύπολις έτρεχαν να κιτάκςυν τον ίροα, πυ αντίς άλογο έζεφκςε στι ςάνια-τυ έναν άγριο λίκο.

Περιπέτια—πριχλιυτζένιε.
Βολικός—υντόμπνιι.
Ταχςιδέβο—πυτεςςέςτβοβατ.
Ελπίδα—ναντέζζτα.
'Αχςαφνα—βτρυγ.
Ανίςιχος—τρεβόζζνιι.
Πίδιςε—πρίγνυλ.
Λέμαργος—προζζόρλιβιι.
Εφτιχός—κ στζάςτιυ.
Κςακολυθό—προντολζζάτ.
Καμτςίκι—κνυτ.
Θεριό—ζβερ.
Χάμυρα—ζμπρύια.
Καλπάζοντας—γαλόπομ.
Σαςτιζμένος—ιζυμλιόνιι.
Κάτικος—ζζίτελ.

ΜΙΘΙ ΤΥ ΕΣΟΠΥ

Ο ΑΣΙΛΟΓΙΣΤΟΣ ΤΡΑΓΟΣ

'Ιταν Ιύλις. Ο ίλιος έκεε κ' ι άνθροπι κε τα ζόα διπςύσανε πολί.

'Ενας τράγος δεν μπορύςε πια να κρατίςι τι δίπςα-τυ κε κα-

θός βρέθικε μπροστά ς'ένα πιγάδι πίδιςε μέςα. 'Ιπιε πολί νερό κε δροςίςτικε καλά.

Μα τόρα πός να βγι απτο πιγάδι; Προςπαθί, αλά δεν κατορθόνι τίποτα. 'Αρχιςε να κλέι, να δέρνετε, να βονκά, να χτιπά τα κέρατά-τυ. 'Εμινε εκί όλι τι μέρα.

Κατά τίχι πέραςε απ' εκί μια αλεπύ κι' άκυςε τα βονκιτά. Τρέχι, κε τί να δι! Βλέπι τον τράγο να προςπαθί να βγι μέςα απτο πιγάδι.

Κάθιςε πάνο στα χίλια τυ πιγαδιύ, κύνιςε το κεφάλι-τις κε τυ ίπε:

— Καλέ-μυ φίλε, αν ίχες τόςα μιαλά, όςες τρίχες έχυν τα γένια-ςυ, θα ςκεφτόςυνα πριν να κατεβίς πος θ' ανεβίς. Τόρα άδικα ςπάνις το κεφάλι-ςυ.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

'Ενα λιοντάρι κιμότανε μέςα στι ςπιλιά-τυ. Γίρο-τυ πέζανε χαρύμενα μερικά ποντίκια. 'Ενα απ' αφτά ίχε ςκορφαλόςι πςιλά κε έτρεχε. Μα γλίςτριςε κ' έπεςε πάνο στο λιοντάρι. Κςίπνιςε τότε το θεριό κε το πάτιςε με το χοντρό-τυ πόδι.

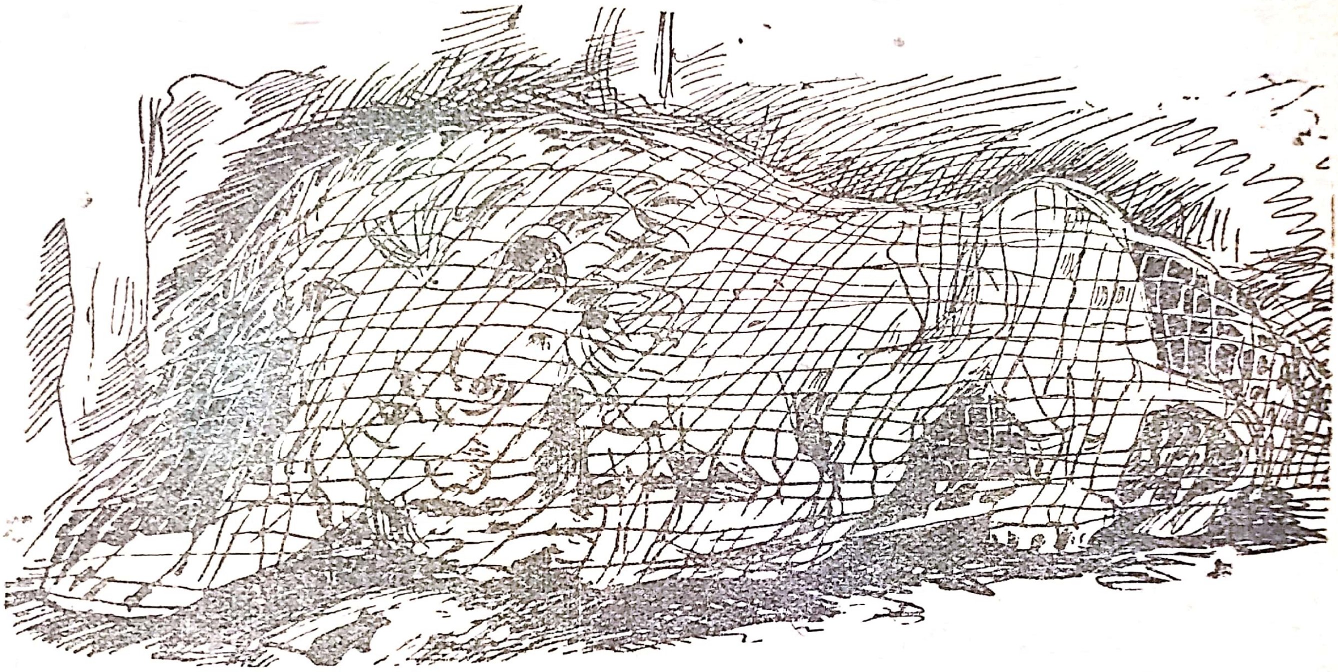
— Αχ! — παρακάλεςε το ποντίκι, — άφιςέ-με, λιπίςυ-με! Δεν ίθελα να ςε πιράκςο. Γλίςτριςα

Αςιλόγιςτος—νεοπντύμανυ. Κρατίςι—ζντερζζάτ. Πίδιςε—πρίγνυλ. Προςπαθί—ςταράετςα.
Τράγος—κοζιόλ. Πιγάδι—κολόντετς. Δροςίςτικε—οςβεζζίλςια. Κατορθόνι—υνταιότςα.

κ' έπεςα πάνο-ςυ. Τί θα κερδίςις αν με ςκοτόςις; Χάριςέ-μυ τι ζοί κε θα ςυ το χροστό χάρι ενόςο ζο.

— Καλά! — ίπε το λιοντάρι περίφανα. Φίγε!

Μα μέςα-τυ γελύςε κ' έλεγε:

— Ίμε περίεργος να δο, πος μπορί να δίκςι ένα ποντικάκι τιν εβγνομοςίνι-τυ ς' ένα λιοντάρι ςαν κε μένα!

Δεν πέραςε πολίς κερός κε το ποντικάκι έτρεχε μέςα στο δάςος κε ζιτύςε να βρι καρίδια. Άκςαφνα άκυςε το βριχιθμό ενός λιονταριύ.

— Κάπιο λιοντάρι κινδινέβι, — ίπε κ' έτρεκςε προς το μέρος πυ ερχότανε ο βριχιθμός.

Ίβρε τότε το περίφανο λιοντάρι πιαζμένο μέςα ς' ένα μεγάλο δίχτι, πυ το ίχε στίςι κριφά ο κινιγός για να πιάςι μεγάλα θεριά. Το μπλέκςιμο ίτανε τόςο καλό, όςτε το θεριό δεν μπορύςε ύτε τα δόντια ύτε τα πόδια-τυ δινατά να τα κυνίςι για να ςπάςι το δίχτι.

— Περίμενε, φίλε-μυ, — ίπε το ποντικάκι, — νά μια περίςταςι πυ μπορό να ςε βοιθίςο.

Κε δίχος να χάςι κερό, έκοπςε με τα μιτερά-τυ δόντια το ςκινί, πυ κρατύςε μπλεγμένα τα πόδια-τυ. Το θεριό, μόλις λεφτερόθικαν τα πόδια-τυ, έςκιςε κε το ιπόλιπο δίχτι.

Έτςι με τι βοίθια τυ μικρύ ποντικύ γλίτοςε το μεγάλο κε δινατό λιοντάρι.

Κατά τίχι — ςλυτζάινο.
Βυνκό — βιτ.
Τρίχες — βολόςια.
Άδικα — ναπράςνο.
Λιοντάρι — λεβ.
Σπιλιά — πεςτζέρα.
Γίρο — βοκρύγ.
Μερικί — νέκοτοριε.

I ΛΙΟΝΤΑΡΙΝΑ Κ' I ΑΛΕΠΥ

I αλεπύ πίραζε μια μέρα τι λιονταρίνα, λέγοντας, ότι δεν ίνε δα κε τόσο ςπυδέα.

— Πάντα γενάς ένα μόνο λιονταράκι. Δεν ίςε ςαν εμένα, πυ γενό κάθε φορά κάμποςα αλεπυδάκια.

I λιονταρίνα απάντιςε ςτιν αλεπύ:

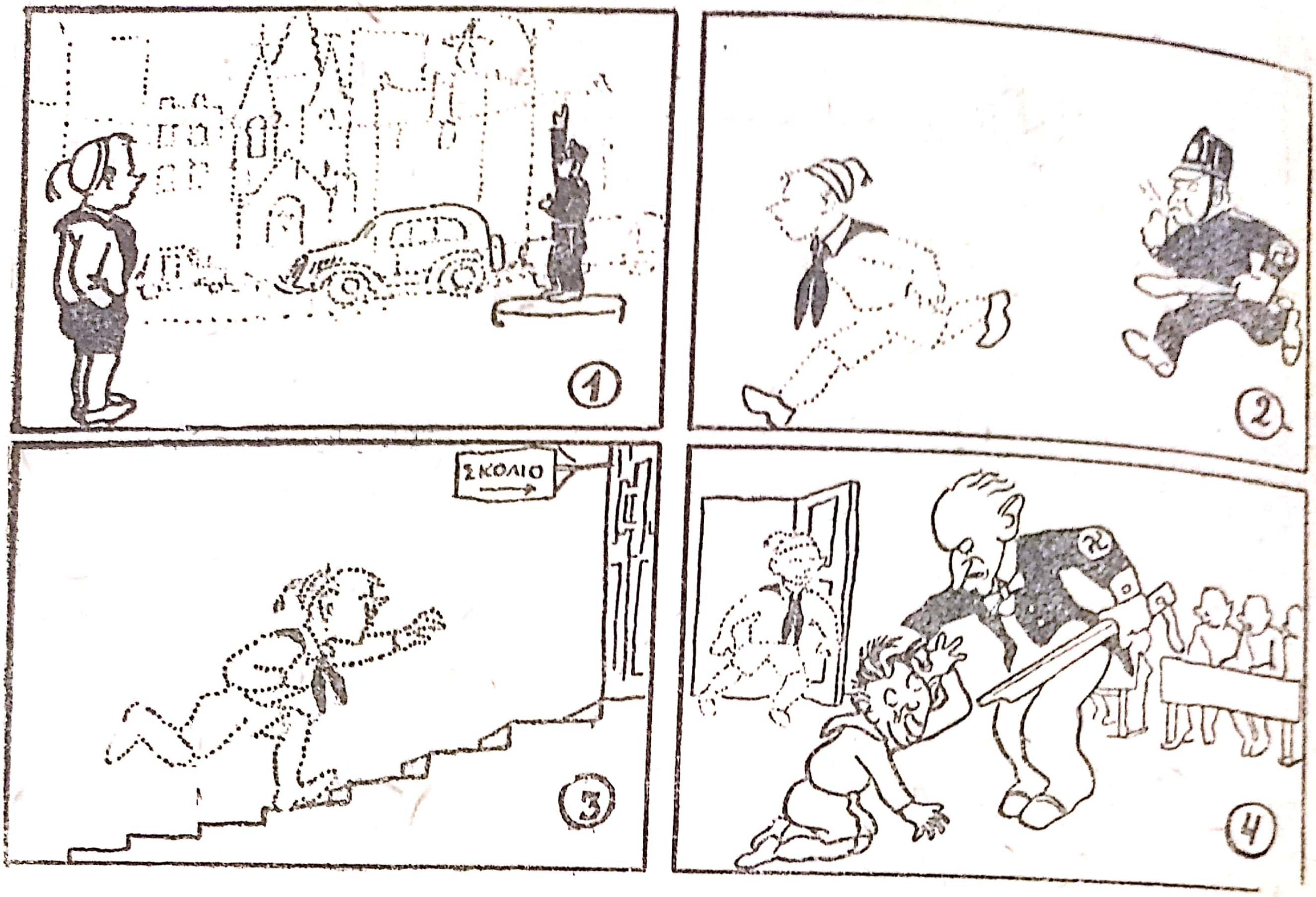
— Νε, ίνε αλίθια πυ γενό μόνο ένα, μα αφτό το ένα ίνε λιοντάρι!

Σκαρφαλόνο—βζμπιράτςα.
Λιπίςο—ποζζαλέι.
Θεριό—ζβερ.
Πιράκςο—ζατρόνυτ.
Κερδίζο—βιίγριβαιυ.

Περίεργος—λιυμποπίτνιι.
Εβγνομοςίνι—μπλαγοντάρνοςτ
Βριχιθμός—ρεβ.
Κινδινέβι—ναχόντιτςα β οπάς νοςτ.

Ενόςο—ποκά.
Περίφανος—γόρντιι.
'Ιχα ςτίςι—ποςτάβιλ.
Κινιγός—οχότνικ.
Περίμενε—ποντοζζντί.

Περίπτοςι—ςλότζαι.
Μιτερός—όςτριι.
Ιπόλιπο—οςταλνόε.
Σπυδέος—βάζζνιι.
Λιονταρίνα—λβίτςα

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

Ο ΚΑΡΙΔΑΣ

IV.

1.

Ταξιδέβι με το τρένο
Ο Καρίδας κε περνά
Κάμπυς άγνοστυς, σε κσένο
Κράτος τόρα τριγιρνά.
'Ιθελε πολί να κσέρι
Πος περνύν στα κσένα μέρι,
Πος μαθένυν τα πεδιά
Στα φασιστικά σκολιά.
Νά-τος βρέθικε στ' Αμβύργο.
Βλέπι φάτσες παρδαλές
Κ' ένα σσύτσμαν σαν το μύργο
Να φρυρί χοντρές κιλιές.

2.

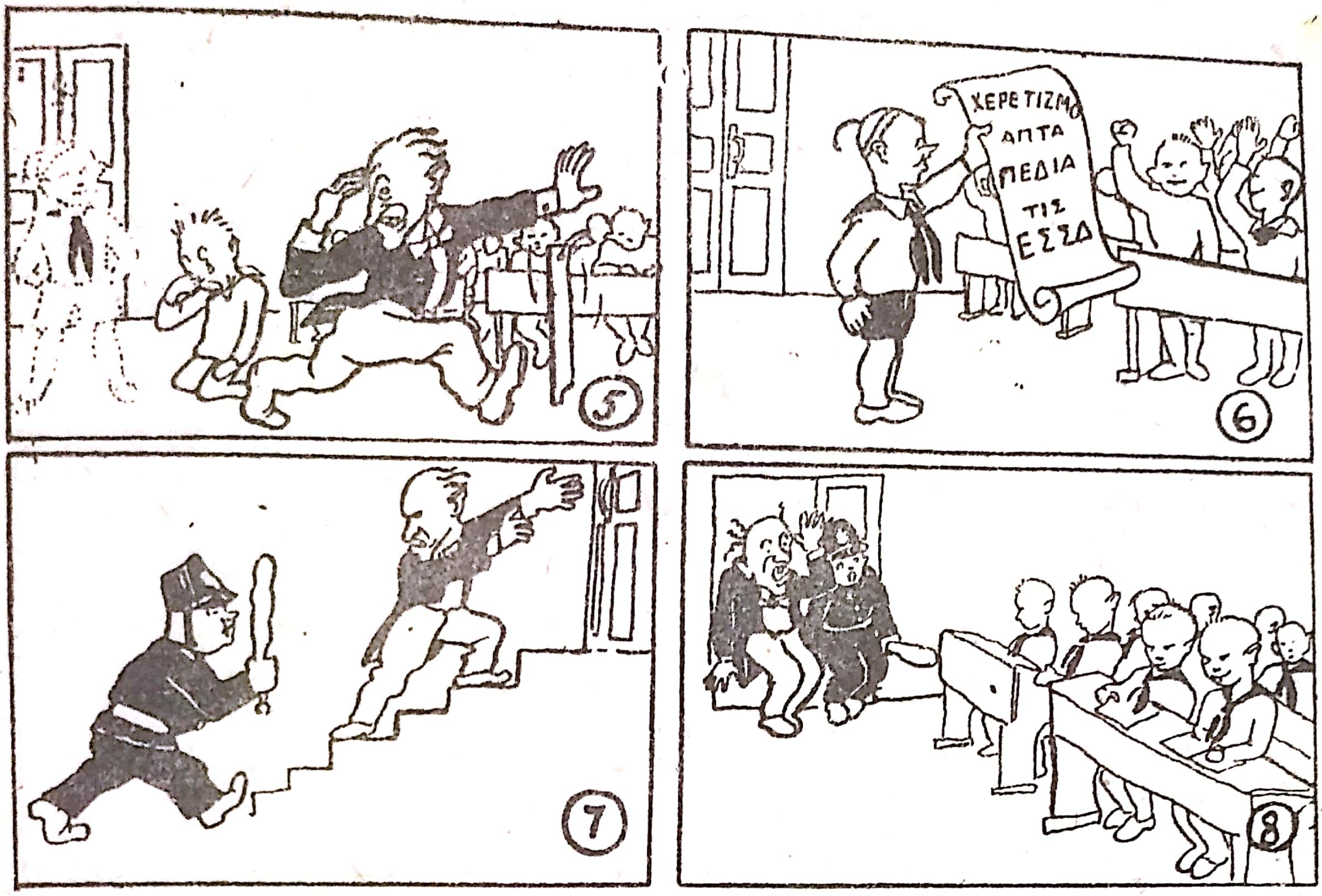
Μα τιν κόκινι γραβάτα
'Ιδε ο σσύτσμαν, δε βαστά,
Μανιαζμένος μες' στι στράτα
Τον Καρίδα κινιγά.

3.

Κι' ο Καρίδας μάνι-μάνι
'Ισκιος γίνετε. Φεβγιό
Πέρνι. Ο σσύτσμαν πια τον χάνι.
Μπίκε μέσα στό σκολιό.

4.

Μπένοντας γοργά στιν τάκσι,
Παρ' ολίγο να φονάκσι.
'Ενας δάσκαλος βαστύσε
'Ενα αγόρι απτα μαλιά.
Ο φασίστας το χτιπύσε
Με το χάρακα γερά.
Τ' αγοράκι τιρανύσε.
Το καιμένο πός πονύσε!
Ο, πος φόναζε, τί κλάμα!
Μα μικρό δεν ίνε πράμα,
'Ινε βάρβαρι δυλιά
Να χτιπύνε τα πεδιά.
Βλέπι πάνο στα θρανία
Τρομαγμένα τα πεδιά
Να κιτάζυν μ' αγονία,
Να μι βγάζυν τσιμυδιά.

5.

Τότες έπεσε το βλέμα
Τυ δασκάλυ στι γονιά
Κε τυ πάγοσε το έμα
Τις γραβάτας ι σκιά.
Κόκινι γραβάτα! Φρίκι!..
Gott mit uns, τί ρεζιλίκι!..
...Φέβγι ο δάσκαλος ταχιά
Κε γελύνε τα πεδιά.

6.

Ο Καρίδας τότε πάλι
Σόμα φέρνι στι στιγμί
Κ' έχυνε χαρά μεγάλι,
Πυ τον βλέπυν με κορμί.
Από τα πεδιά-μας δίνι
Φλογερό χερετιζμό,
Λέγι τι μπορί να γίνι
Για να σπάσυν τον εχτρό.
Ροτ φροντ! Ζίτο! Τα πεδάκια.
Ροτ φροντ! Χέρυντε, γελύν.
Κε χτιπύν τα παλαμάκια
Κε το «Βέντινκ» τραγυδύν.

7.

Τρέχι, τρέχι σαν τι γίδα
Ο φασίστας. Τον Καρίδα
Για να πιάσι σσύτσμαν διο
Φέρνι τότε στο σκολιό.
Μα τυ κάκυ προσπαθύσε.
Ο Καρίδας σαν καπνός
Χάθικε, πια περπατύσε
Στ' ακρογιάλι γελαστός.

8.

Στο κατόφλι σαστιζμένι
Στέκυντε κε δεν τολμύν
Νάμπυν μεσα, φοβιζμένι
Σιζιτύν, κριφομιλύν.
Μπρός-τους βλέπυνε με φρίκι
Πια γραβάτες να φορύν
Κόκινες κε για τι νίκι
'Ολι πια να τραγυδύν.

ЦЕНА 30 Коп.

ΔΙΛΟΣΙ

Επιδί ι αποστολί τυ περιοδικύ-μας δεν ίταν ος τόρα κανονικί κε πολί ςιντρομιτές δεν έπερναν τον «Πιονέρο», γι' αφτό ι ςίνταχςι απεφάςιςε να ςτέλνι απτιν 1 τυ Σεπτέβρι μόνι-τις το περιοδικό ςτυς ςιντρομιτές-μας.

'Οςι δε θα πέρνυν τον «Πιονέρο» πρέπι να απεφθίνοντε άμεςα ςτι ςίνταχςι.

Τις ςιντρομές πρέπι να τις ςτέλνετε με το ταχιδρομίο ςτι διέφθινςι τυ περιοδικύ:

ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ, ΑΠΑΤΟΒΑ, 24.

Ι ςιντρομί ςτον «Πιονέρο» κοςτίζι:

ΓΙΑ 3 ΜΙΝΕΣ	**90** καπ.
ΓΙΑ 6 „	**1**ρ.-**80** καπ.
ΓΙΑ 1 ΧΡΟΝΟ	**3**ρ.-**60** καπ.

ΠΕΔΙΑ!

ΓΡΑΦΤΙΤΕ ΟΛΙ-ΣΑΣ ΣΙΝΤΡΟΜΙΤΕΣ ΣΤΟΝ «ΠΙΟΝΕΡΟ». ΙΝΕ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ-ΣΑΣ.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα 24. Τιλέφονο 3-17.

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: **Χ. Σ. ΣΣΟΤΙΔΙΣ.**

Стат. форм. 186x264 2 печ. лист. — в листе 60.120. знак. Тираж 1130.

Міськліт 6. —м. Маріупіль, держдрукарня ч. 3.—Зам. № 4133